
Petr Zeman

sbírka proslovů

K 1,30 - Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením (Ek).

Zastavme se u několika skutečností, které nám tento verš staví před oči. Je řečeno, že něco je učiněno nám (Kr, ve slovenské Bibli shodně “stal se nám”). Kdo za touto událostí stojí, kdo ji způsobil, kde je příčina? Příčinou a důvodem je veliká Boží láska. Je to projev Boží milosti, je to dar. Někteří lidé neradi na sebe vztahují pojem MILOST, raději by si všecko zasloužili, někteří neradi slyší i slovíčko dar. Ovšem následující skutečnosti, které jsou nám zde předloženy - a sice moudrost, spravedlnost, posvěcení, vykoupení - ty samotné čtyři pojmy stojí za to, abychom uvažovali, zda je máme sami od sebe, nebo zda je jako dar musíme přijmout. Každý, kdo si myslí, že je moudrý sám u sebe, že je dostatečně spravedlivý, dostatečně vypořádaný se spravedlností, pak nemusí ani dál poslouchat naše rozvažování. Ovšem my jsme zde proto, že jsme poznali, že naše moudrost je nedostatečná, že naše spravedlnost není úplná, že nějakým způsobem potřebujeme tyto hodnoty získat. Jak? Jedině tak, že přijmeme Boží milost. Bůh způsobil, že se Pán Ježíš stal tím vším pro každého, kdo jej chce přijmout. Moudrost. Nedávno jsem slyšel větu, která mne zarazila. Bylo řečeno: k čemu je moudrost, která je zticha. Tomu jsem dal za pravdu. Víte, moudrost, která je moudrá sama pro sebe, která mlčí a zůstává zticha, co je to za moudrost? Bohu díky, že Bůh nám dal takovou moudrost, která mluví. To bych chtěl podtrhnout - Boží moudrost se projevuje úžasnou námahou navázat porozumění s člověkem. Už jsme to dnes slyšeli od bratra Žarnovického - v knize Přísloví je vykreslena námaha Boží moudrosti upoutat pozornost lidí voláním. 1.kapitola Korintským (1,18) nám rovněž tuto skutečnost zdůrazňuje - moudrost mluví. Co mluví? Je to zde napsáno: Slovo kříže. Jak mnoho lidí by rádo poslouchalo moudré výklady, ale ta skutečná věčná moudrost mluví o Slovu kříže. A to je právě mnohým lidem bláznovstvím. Je zvláštní, že Boží věci se často kříží s našimi lidskými představami. To, co má být člověku zdrojem moudrosti, je pro mnohé zdrojem pohrdání. Vždycky byly “rozumné”

důvody proti slovu kříže. V době apoštola Pavla bylo tolik rozumných důvodů na úrovni nejvzdělanějších lidí té doby, a vždycky to byly důvody proti. Po staletí se tato skutečnost nezměnila, proti slovu kříže jsou důvody i dnes. Ty nejrozumnější, nejlogičtější a nejpádnejší - proti. To je odezva člověka. Ale pro toho, kdo chce získat Boží nabízenou moudrost, musí všechny tyto důvody stranou. Bůh dal dar. Jde o to, tento dar přijmout. K tomu slovu kříže ještě malou poznámku. Apoštol Pavel píše v epištole Filipenským (3,18) o některých lidech, kteří vystupují jako nepřátelé kříže Kristova. Také jsem se nedávno nad tímto veršem zastavil. Není zde řečeno, že to jsou nepřátelé Krista, ale nepřátelé kříže Kristova. Napadlo mně, jak se možná kdysi cítil David. Dobře rozuměl tomu, jak se má jednat s člověkem, který chudého souseda chtěl obrátit o jeho ovečku. A prorok Nátan mu řekl: ty jsi ten muž. My ten postoj lidí, kteří jsou nepřátelští kříži Kristovu, možná také jednoduše přenášíme na někoho jiného. Ale ve mně se ozvalo: ty jsi ten muž. Ti nepřátelé kříže Kristova žijí tak, že jejich bohem je břicho, a myslí na pozemské věci. Milí, není to skutečnost, která nás obklopuje? Moudrost Boží je tak úzce spojena se skutečností kříže. "Ty jsi ten muž". Když nejsi nepřítelem, jsi přítelem kříže Kristova? Musíme si dát odpověď, protože neexistuje něco mezi tím, buď jsi studený nebo horký, buď jsi nepřítel nebo přítel. Nemůžeš být nezávislý, vlažný. Položil jsem si otázku: Jsi tedy přítel kříže Kristova? Co to je kříž Pána Ježíše? Mnozí lidé si myslí, že kříž je odplata, utrpení, pykání za vlastní nepravost, za hřích - ale to není pravda. Pán Ježíš nenesl kříž za svůj hřích, On vzal kříž dobrovolně a nesl ho za druhé, za nás. Kříž je to, co nesu dobrovolně, co mohu odříct, odmítnout, ale co беру z ruky Boží z lásky. Kříž má mnoho zajímavých vlastností. Skrze kříž je mi svět ukřižován, a já světu. Tyto poučky jsem ze slova Božího znal. Zkusím je promítnout do malých zážitků denního života. Bláznovství. Víte co to je? Někdo řekne: bláznovství je sedět někde v kostele, když venku je krásné počasí a mohli bychom jít na procházku. Jednou jsem šel ze shromáždění poblíž Brna, kde jsem byl podle plánu. Bylo krásné odpoledne, a šel jsem kolem hřiště, kde se hrál fotbal. Viděl jsem tam mnoho mladých lidí a pomyslel si: využívají pěkný čas a jsou na

zdravém vzduchu. Druhá myšlenka patřila právě opuštěné místnosti, kde jsme před chvílí seděli u Božího slova. A jak jsem postával za fotbalovou brankou, najednou běží útok proti brance, vyběhne brankař, octne se v klubku hráčů, najednou vykřikne a padne k zemi. Zůstal ležet, nebyla to obyčejná srážka, skončilo to špatně. Nechci říct, že každý fotbal takto končí. Vzal jsem to jako Boží odpověď na můj předchozí pocit. Je to bláznovství sedět ve shromáždění u Božího slova? Tam je prostředí moudrosti, které má zaslíbení věčného života. Pohyb na hřišti je hezký, ale někdy končí úrazem. Je mnoho takových situací, kdy se nám může zdát, že děláme něco bláznivého, ale z hlediska Božího, a tedy skutečného, jsme v prostředí veliké moudrosti. Moudré například je stavět na suchu koráb. Moudré je důvěřovat slovu Neviditelného.

Milí přátelé, kteří jste mezi námi ztišeni u Božího slova, rozvažte, co ve svém životě považujete za moudré, za zdroj moudrosti. Posudte, zda jste u toho zdroje nebo někde jinde. Četli jsme, že Pán Ježíš Kristus se stal moudrostí. Moudrost nelze od Pána Ježíše nějak oddělit, nedá se jí naučit a nechat Pána Ježíše stranou. Život věřícího je tehdy naplněn moudrostí, když je spojen s ním. Král Šalomoun byl obdařen moudrostí od Boha, ale jako skutečně moudrý král se projevoval jen tehdy, když žil v báni Boží. Když se stal “nepřítelem kříže Kristova” (rozumějme z duchovního hlediska), a začal mít zájem o zemské věci, ta pravá moudrost ho opustila. Zůstal sám, bez Boží přízně, bez Boží přítomnosti. Jde nám o to, abychom jako věřící lidé zde žili skutečně ve spojení s moudrostí, která je nám dána v Pánu Ježíši Kristu. Často si kladu otázku, a nemám ji vyřešenou - zda je větší nevděčnost vůči Bohu odmítnout dar spasení, který je v Pánu Ježíši, odmítnout nabízenou milost, nebo zda je větší nevděčnost, když křesťan na této zemi chodí bez kříže. Může to tak být? Ano. Ale není to obrovská nevděčnost vůči Spasiteli? Šel jsem také jednou z odpoledního shromáždění, a na náměstí pěkně vyhrávala kapela. Připravovala se nějaká zábava. Zastavil jsem se a pomyslel : ale pěkně hrají, umí to. Snadno by se člověk nechal zlákat. Apoštol Pavel píše: “Svět je mi ukřižován, a já světu”. Věřící člověk jde tam, kde slyší hlas svého pastýře. A co já? Otočím se od muziky a jdu pryč s vědomím -

tedy když se to má, tak se toho pro Pána Ježíše zřeknu? Víte, i tak je to pěkné, dovedeme-li se pro Pána Ježíše něčeho zříct, a nemusí to s moudrostí mít nic společného, ale jde o něco víc - ty se máš otočit a chválit Pána, že ti dal něco mnohem krásnějšího a vzácnějšího. Máš rád hudbu? Vždyť takový chvalozpěv, jaký jednou zazní a jehož budeš účastníkem, se nikdy na této zemi neozve. To, že je mi svět ukřižován, to není újma, to je vysvobození od všelijakých postranních uliček, to je skutečnost přítomnosti Pána Ježíše. My, kteří jsme dětmi Božími, chvalme ho za to, čím nám je.

Římanům 12,2: “A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé”.

Rád bych sobě i vám uvedl příklad z přírody – připomněl třeba ještěrku a chameleona - živočichy, kteří se přizpůsobují prostředí, aby mohli přežít. Mám za to, že příklady nám pomohou chápat smysl některých biblických pravd. Tento verš to podtrhuje. Nepřipodobňovat se světu! Milý bratr Azor řekl: právě proto, chceme-li přežít, chce-li věřící člověk žít v církvi Pána Ježíše, nemá se přizpůsobovat tomuto světu. V čem je rozdíl? V tom, že ještěrky i chameleoni z prostředí světa žijí. My se musíme proměňovat tím směrem, kterým jdeme a žijeme. Citovaný verš krásně pokračuje: ale proměňte se. Nemáme být neteční, nemáme být pořád stejní, máme se proměňovat – mířit k tomu zdroji, z něhož žijeme. “Proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé”. Moji milí, tento verš mám velice rád. Něco NE, a k tomu druhému jsme vybízeni. Je třeba mysl obnovovat. My sami se měníme, přibývají nám roky, stárneme, zvykli jsme si na svůj způsob života, a připadá nám to normální. Ovšem to, co nám připadá normální, vůbec nemusí být dobré z hlediska Božího. Tento verš mě burcuje: ty nesmíš být zvyklý na své normální, máš se proměňovat svou myslí v touze po Boží vůli. aby se v tvém životě uskutečňovala. Kéž by toto zdobilo nás věřící lidi, církev Pána Ježíše Krista tak, jak je to zde zdůrazněno.

Potom bych se rád krátce zastavil u věty, která nás upozorňuje, abychom se nenechali oloupit „o nevinnost a upřímnou oddanost Kristu“ (2K 11,3). Před chvílí jsme slyšeli bratra Steigra, který nám velice poutavým způsobem pověděl něco z jistého nadhledu. Bylo to pro nás zajímavé i proto, že mluvil způsobem, na který nejsme na konferencích zvyklí. To podněcuje zájem, a mám za to, že jsme dobře slyšeli. Mluvil o jednom z nebezpečí, ve kterém církev Pána Ježíše žije, a které vypadá velice lákavě. Chtěl bych zdůraznit jeden z jeho postřehů. Řekl, že ho zamrazilo, když si četl cíle, které si před sebe staví upřímný (to podtrhuji), náboženský, křesťanský svět. Četl

výsledky jedné ankety v novinách. Reportéři dávali dvě otázky: 1) co pokládáš za nejdůležitější v současné společnosti, a 2) co pokládáš za nejdůležitější ve svém osobním životě. Bratr pokračoval: " Lidé odpovídali, jak je důležité zlepšit ekonomiku a pod., ale se zájmem jsem četl , co považují za nejdůležitější v osobním životě. Jednu odpověď jsem si zapamatoval: za nejdůležitější považují působení Ducha svatého ve světě, a pro sebe - žít v souladu s Duchem svatým". To bylo v novinách, a přiznám se, také mě zamrazilo. Zřejmě se zeptali upřímně věřícího člověka, ale víte proč mě zamrazilo? Kde tu byla řeč o Pánu Ježíši Kristu? V tom je ta hrůza, ta nemoc moderní doby, ona třetí etapa evangelizace, která je tím citovým směrem zdeformovaná, a takto se projevuje v chápání lidí. Vždyť ty člověče v této době potřebuješ slyšet zvěst o spasení v Pánu Ježíši Kristu! A to nejdůležitější v osobním životě? Apoštol Petr píše ve své první epištole, kde se hovoří o příchodu a zjevení se Pána Ježíše Krista, "kteréhož neviděvše, milujete, kteréhož nyní nevidouce, avšak v něho věříce, veselíte se radostí nevymluvnou a oslavenou". Rád sleduji v Božím slově právě to rozdělování Boží mohutnosti. Víte, Bůh je úžasná mohutnost v tom, jak se nám v Božím slově představuje - jako Otec, jako Syn, jako Duch svatý. A my lidé se je rádi snažíme citově seřadit, abychom podle svého hlediska nikomu neukřivdili, prostě je rovnoprávně řadíme vedle sebe. Slovíčko rovnoprávnost ze svého slovníku škrtnám, protože rovnoprávnost není v Božím slově obsažena. Tam se mluví o podřízenosti, různosti a rovnocennosti. To jsou tři krásné perly, kterými ta mohutnost vyniká. A Duch Boží vždy působil a působí i dnes tak, že nám ukazuje krásu Pána Ježíše Krista. A jestliže já miluji toho, kterého nevidím, věřím mu (jak píše apoštol Pavel) a miluji jej. Jestliže toto Duch Boží v mém životě vypůsobí, tak to je to nejkrásnější a nejdůležitější. Dávejme si pozor, co Boží slovo říká, kam nás vede a k jakým závěrům nás vedou lidské představy. Ty lidské představy jsou nebezpečné proto, že vypadají biblicky a duchovně, ale jsou někde jinde. Kéž bychom nebyli oloupeni o tu „sprostnost, která je v Kristu Ježíši“ (Kr). Mně se líbí verš, kde apoštol Pavel prosí za věřící, aby Pán Ježíš Kristus skrze víru přebýval v srdcích našich. Je to úžasný dar, že do hliněných nádob, kterými jsme, Bůh

dal vzácný dar. Jsme chrámem Ducha Božího, který nám byl dán. Úžasný dar, z něhož se radujeme. Ale mohu já přitom škrtnout ten verš? Teď už Pán Ježíš nemusí bydlet v mém srdci?

Nikoli, Kristus skrze víru má bydlet v tvém srdci, za to se apoštol Pavel modlil, aby to byla skutečnost. Je třeba Boží slovo číst, žít se jím, brát je celé, jak krásně je napsané. Cení si toho, že je tady možná polovina mladých lidí, je to milost Boží, jsme za to vděční.

Ještě jednu myšlenku k mladým. Podívejme se do 1.Samuelovy 13,14 - část verše: "Hospodin si vyhledal muže podle svého srdce. Jemu Hospodin přikáže, aby byl vévodou nad jeho lidem". Když tento verš promýšlím do hloubky, nemohu se, jako u mnoha jiných míst Božího slova, dobrat konce. A sice proto, že za těmi slovy vnímám úžasnou Boží lásku. Podobnou ozvěnu toho verše přináší také 89.žalm. Hovoří se v něm o Davidovi, o tom, že Bůh našel Davida, svého služebníka, a čtu stále dokola: "Hospodin si vyhledal muže". Prosím vás, jakého že statného válečníka Hospodin našel? Verš byl napsán dlouho před tím, než byl David coby syn Izai betlémského pomazán. K tomu došlo až o několik kapitol dál. Hospodin hledal a našel muže. V čem mě ta Boží láska zaráží? Bůh na této zemi hledá. Proč Pán Bůh hledá na této zemi? Má dost slávy v nebi, má dost andělů, ale On hledá na této zemi. Známe ten krásný verš, že Bůh poslal Pána Ježíše Krista, svého Syna, aby hledal a spasil co bylo zahynulo. To je prvořadé Boží hledání. On hledá ty, kteří nemohou zneutralizovat, vymazat svůj hřích, potřebují vykoupení, obmytí z hříchů - a to může učinit jen Pán Ježíš, Spasitel, který přišel, aby hledal. Milí, jestli je mezi námi někdo, koho Pán Ježíš ještě nenašel, nechte se najít. Pán Ježíš hledá i tebe, ať už jsi starší nebo patříš mezi mladé, nebo jsi dítě věřících rodičů. Jestli tě Pán Ježíš ještě nenašel, nech se mu najít. Ale tím Boží hledání nekončí. Až tě Pán Ježíš najde a stane se tvým Spasitelem a Zachráncem, hledání pokračuje. Bůh hledá muže i ženy. Kde je hledá? Mezi věřícími. Jaké muže a ženy? A proč? Čteme: „aby mu Hospodin rozkázal, aby vedl jeho lid“. Při tom bych se měl tvářit radostně a být nadšen. Bůh hledá, aby dal příkaz: "abys vedl jeho lid." Příkaz nějakému staršímu voutsatému "strejčkovi"? Ne. Našel jsem muže, a kolik že mu bylo let? Možná

třináct nebo patnáct, ještě pásal ovečky svého tatínka Izaje. O něm Bůh říká: „našel jsem muže, a tomu přikáži, aby pásal můj lid“. Moji milí zde, dvanáctiletí, třináctiletí, může vás Bůh najít jako ty, kterým chce svěřit velké úkoly? A žasnu dál. Bůh nikoho nepředurčuje, On dává možnosti a sleduje, jak ty jeho možnosti přijímáme a jak je zužitkujeme. A představte si, že k rozpoznání oněch skrytých předpokladů pro později svěřenou úlohu Bohu stačí takovéto mládí. Už v mládí může Bůh v tvém srdci odkrýt věrnost, poslušnost, pilnost, oddanost - a prohlásit: „našel jsem“. Všechno pak s roky narůstá, nabývá na objemu, na mohutnosti. Ale Bůh už dávno našel a viděl, co je v Davidově srdci a pověděl o tom Samuelovi. Moji milí, o církvi můžeme vyslovit mnoho krásných skutečností, a jak říkal bratr Azor, na církev se můžeme dívat dvojím způsobem. Jednak ze svého úhlu pohledu, jak vypadám já a moji nejbližší bratři, a může nám z toho být smutno, ale také z pohledu Božího. Pak budeme naplněni vděčností a obdivem nad velikostí díla a nad mocí krve Pána Ježíše Krista,

která je schopna smýt hříchy a postavit posvěcený lid. A budeme žasnout nad Boží láskou, která působí změnu v životě a dává životu náplň. Bůh hledá proto, aby spasil, aby zachránil, hledá mladé lidi, hochy a dívky, o nichž řekne - našel jsem, tomuto svěřím úlohu, tento může vyrůst, jeho život bude požehnáním.- Byl čas, kdy byl David pomazán, čas, kdy porazil Goliáše.... Víte kolik je Goliášů, a jak se s nimi bojuje ve jménu Hospodina? Ale ty kořeny, ze kterých vyrostla pozdější vítězství, tu byly dávno před tím. Kéž by nám to nevymizelo, kéž jsme vděční za lásku, kterou nás Bůh obklopuje. Kéž by nikdo z nás nenechal jít Boží lásku kolem sebe bez povšimnutí.

Dotaz: proč ve shromáždění sedávají bratři a sestry odděleně?

Je to obyčej brněnského sboru, a má svůj praktický důvod. Když bratři povstávají, aby chválili Pána, jsou otočeni do prostoru, aby slova modlitby bylo dobře slyšet. Co se mne týče, mám pokyn z Božího slova - "kdo má manželku, jako by ji neměl" (1K 7,29). Co to znamená? Že ji nemám mít rád? Naopak, mnohem víc rád než kdybychom nepatřili Pánu Ježíši, ale: když jde voják do boje, může si vzít manželku pod paži a jít s ní bojovat? To nejde. Moji milí bratři, my jsme postaveni ke službě, ne do boje. Já mám jít sloužit a moje manželka má možná vyšší službu než já. Mám za to Pánu děkovat, službu své manželky pociťovat, ale každý máme svou službu na jiném místě. Bratře, jsi tu proto, abys chválil Pána. Chceš tu chvíli sedět vedle manželky? Vždyť doma je čas na to být spolu. Tak toto je můj pohled na věc. Není to jen někde zavedený zvyk, ale obyčej, který má své zdůvodnění v Božím slově.

1Pt 4,1 – Když tedy Kristus podstoupil tělesné utrpení, i vy se vyzbrojte jeho smýšlením. Ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem.

L 22,37 – Pravím vám, že se na mně musí naplnit to, co je psáno: Byl započten mezi zločince.

Iz 27,7.8.9 (Kr) - Nebo zdaliž jej tak ubil, jako ubil nepřítele jeho? Zdali jej zamordoval, jako jsou jiní zmordováni od něho? Vedle míry trestal jej i tehdy, když jej zavésti dal....Verš 9 - A protože tím způsobem očištěna bude nepravost Jákobova, a toť bude veliký užitek, že odejme hřích jeho, když rozmece všecko kamení oltáře jako kamení vápenné rozsypané, neostojí hájové, ani sluneční obrazové.

Zajímavá slova, zamysleme se, jaký je mezi nimi vztah. Dnes je předmětem našeho uvažování "Jak se všemu přibližuje konec". Když Pán Ježíš jako Boží Syn vzal na sebe tělo člověka, sestoupil do našeho lidského rozměru, kde začátek a konec mají své místo. V evangeliu

Lukáše se Pán Ježíš svěřuje svým učedníkům a říká, že tomu, co je o něm napsáno, se blíží ukončení. Je to jistota věřících lidí, že dílo Pána Ježíše, jeho příchod a všechno, co se odehrálo během jeho chození po této zemi, nebylo náhodou, ale mnohé z toho bylo dávno před tím v Písmu zapsané, a Pán Ježíš přišel, aby se všechno naplnilo. Také evangelista Jan zdůrazňuje, že když nastala ta hodina a Pán Ježíš visel na kříži, tak aby se splnilo všechno, co bylo napsáno, zvolal: žízním. Nic se nevynechalo. Svým učedníkům říká: už se blíží naplnění všeho, co je o mně napsáno. A jakoby to těžiště, o němž píše Lukáš, bylo v tomto: Počtený bude s bezbožnými. Tato slova mohou mít různý dosah, a můžeme je hluboce prožívat. Pán Ježíš počtený s bezbožnými. Do té doby ještě nebyl, ale chvíle uskutečnění se blížila, a byl to jeden z těch bodů, který se měl naplnit, než bude ukončeno pozemské dílo Pána Ježíše Krista. Počten s bezbožníky. Co to znamená, o tom jsme si četli v listu Petrově a u proroka Izaiáše. Petr zdůrazňuje, že Pán Ježíš Kristus trpěl na těle - za hřích. Mělo by se nás to hmatatelně dotknout.- Jako děti (byli jsme tři sourozenci) jsme si na zahradě hráli s míčem, házeli, kopali, míč někdy vletěl do záhonu s květinami, sem tam něco porazil a pomačkal, takže tam po hodině našeho hraní byla spoušť. Maminka nás potom každého pořádně švihla proutkem se slovy: abyste věděli, že ty květiny to bolí. Někdy musí člověk sám pocítit určitou bolest, aby mu došlo, že bolest působí, nebo že jeho jednání má zlé důsledky. Epištola Petrova nás do tohoto pocitu vtahuje. Petr hovoří hodně o utrpení Pána Ježíše, a také o utrpení, kterým procházejí věřící lidé. Tady se mluví o utrpení na těle za hřích. V modlitbách vyjadřujeme, že krev Pána Ježíše Krista očišťuje od hříchu, protože je znamením jeho dokonalé oběti, a jeho smrt je dokladem jeho výkupného díla. Zde je hřích spojen s jeho utrpením na těle. Uvědomil jsem si: kdybych si připomněl, že každé moje provinění zasluhuje ze strany Boží potrestání, které bolí, tak bych si dobře rozmyslel něco špatného dělat. Pěkným příkladem je to,co jsme si četli v Izaiáši. Prorok hovoří o tom, jak Bůh trestá, jak bije. Izraelským říká: já jsem vás ubil, a ubil jsem vás víc než vaši nepřátelé? I je jsem ubil, ale vy jste procházeli utrpením proto. aby byly rozbořeny a rozmetány vaše kamenné oltáře, zelené háje,

sluneční obrazy. Vskutku, dopustili se velkého provinění, vždyť lid Izraelský měl být národem Božím, měl Boží jméno uctívat a být nositelem známosti Boží mezi všemi národy. Oni zatím lehkovážně přejímali náboženství okolního světa, a to byl velký hřích, velké provinění. Jejich kamenné oltáře, které si nastavěli k počtě různých božstev, zelené háje a obrazy, které byly pohoršením, vše bylo křivdou vůči Boží lásce. A nenechali si říct. Bůh praví: Já jsem k vám posílal proroky, aby vás varovali, ale teď nadešla chvíle, abych vás ubil, přišlo zajetí, doba velkého utrpení. Lid Izraelský skutečně procházel velkým utrpením, které se bolestně dotýkalo jejich těla. Když Bůh hovořil k jejich srdci, duchu, mysli, tak to neslyšeli, nepřijímali. Teprve až přišlo zajetí a dotklo se to jejich těla, došlo ke změně. Když se vrátili ze zajetí, byl s modlářstvím konec. Po návratu ze zajetí už není o modlářství zmínka. Háje zmizely. Vidím v tom obraz Božího jednání a odezvu toho, co nám říká apoštol Petr: kdo trpěl na těle, přestal od hříchu. Izraelští to prožili doslova. Až prošli skutečně Božím bitím, přestala modloslužba, kterou jim prorok tak naléhavě vytýká. Teď si to přenáším na sebe. Za kolik svých špatných činů bych byl potrestán na těle? Kolik se v současné době děje zločinů! Krádeží, vražd. Jsme svědky toho, že lidská spravedlnost je krátká, lidé se pomlátí a celkem se jim nic nestane. Ve vězení se s nimi dobře zachází, nikdo nesmí na zločince sáhnout, a nepravost se rozmnožuje. Kdyby každý, kdo se nějakého zla dopustil, dostal pořádný výprask, rozmyslel by si udělat to podruhé. To říká Petr: kdo trpěl na těle, přestal od hříchu. Lidská spravedlnost vychází naplano, Boží ne. Bůh je důsledný, dokázal to na lidu staré smlouvy, a dokazuje to dodnes. Protože člověk mnohokrát upadne do skutečných bolestí na základě své neposlušnosti Božímu slovu. Teď se díváme na Pána Ježíše Krista. On bude počten s bezbožnými, aby se naplnilo všechno do konce jeho spasitelného díla. Uvědomil jsem si úžasnou věc. Nejen že se Pán Ježíš stal tak nějak nadneseně, duchovně, zástupcem hříšníků. Jestliže byl bitý, trýzněný, hůlkami zraňovaný, trpěl na těle za můj hřích. Já jsem zasloužil to bití, a i v tom mě Pán Ježíš zastoupil. Nejen že byl od Boha opuštěn, nejen že snášel hrůzu temnoty, dopad Božího soudu a trestu, ale On za můj hřích trpěl i na těle. Byl počten s bezbožnými do

posledního důsledku - v postavení před Boží tváří a nesení mého hříchu. Každý náš pohled upřený na Pána Ježíše prohloubí náš vztah, naši úctu a důvěru. Náš Pán je toho hoden, mé provinění nesl na sobě, náš hřích vnesl na kříž. Můžeme být šťastni, že vše se naplnilo, dokonáno jest. Když se říká konec, máme z toho mít radost nebo smutek? Podle toho oč se jedná. To, že Pán Ježíš na této zemi slavně své dílo dokončil, je pro nás obrovská radost. Vše do písmene splnil, dokázal své vítězství, a to je základ našeho spasení.

K tomu se hodí verše z 1Pt 4,1-3(Kr). - *Poněvadž tedy Kristus trpěl za nás na těle, i vy také týmž myšlením odíni bud'te, že ten, kdož trpěl na těle, přestal od hříchu, k tomu, aby již nebyl více tělesným žádostem, ale vůli Boží v těle živ, po ten čas, což ho ještě zůstává. Dostit' jest zajisté nám na tom přeběhlém času života, v němž jsme líbosti pohanů páchali, chodivše v nestydatých chlípnostech, v žádostech, v zbytečném pití vína, v hodování, v opilství a v ohyzdném modlosloužení.*

Jestliže Pán Ježíš za mne trpěl na těle, tak my, kteří jsme to pochopili a prožili, máme touhu žít v čistotě a svatosti. Kdysi jsme dělali zvyklosti pohanů, nevadily nám, byli jsme do nich zapojeni, ale život po obrácení se změnil, i náš vztah k Pánu Ježíši. Při Památce si jeho dílo a utrpení připomínáme, zároveň vyjadřujeme svoji touhu chodit s jeho pomocí k jeho radosti, chvále a cti. Naše zpěvy, chvály, modlitby jsou zhodnoceny, když nezůstáváme jen u slov, ale prožíváme je v srdci, když dáváme prostor působení Pána Ježíše v našem životě, i Duchu Božímu, aby v nás přinášel ovoce ke chvále našeho Pána.

1.Korintským 11,1-16 / 1.Petrova 3,1-7

Na začátku si přečteme verš ze Žalmu 119, 45 - ...a bez přestání choditi na širokosti, neboť jsem se dotázal rozkazů tvých. Slovensky: budem chodit v slobodě, lebo sa dopytujem tvých nariadení.

119. žalm je nejdelší kapitola v Bibli, a každý verš hovoří o významu Božího slova, Božích nařízeních, Boží vůle atd. Představte si tu fantastickou věc: přečtený verš naprosto odporuje logice, zvláště logice moderních mladých lidí. Chci chodit ve svobodě. Kdo by nechtěl - dělat si co se mně zachce. Je to filosofie současné doby - dělej si co chceš - někdo ještě doplní - hlavně abys neškodil druhému - (někomu i to je jedno). Ale verš říká něco jiného. Budu chodit ve svobodě, protože jsem poslechl nařízení. Zdá se to být nelogické. Chceš chodit ve svobodě, chceš se mít dobře, žít volně? Tak poslouchej nařízení, ne něčí, ale Boží, a ptej se na ně! Když čteme nějaký pokyn Božího slova, máme obyčejně pocit, cože to zase Bůh po nás chce, do čeho nás chce natlačit, jak nás chce Boží vůle utěsnit, omezit. Ale Boží vůlí je něco zcela jiného - chce nás postavit do prostoru. A na ten se musím ptát. Ne se bát, co po mně Pán Bůh bude chtít, ale ptát se, "Pane Bože, co dnes po mně chceš, řekni mi, co mám dělat". To je situace žalmisty. Přiznám se, že sám to nedělám a neumím. Kéž bychom se každé ráno ptali: "Pane, co mám dělat, abych chodil volně a svobodně"? Kdo z Božích mužů toto dělá, může dosvědčit v závěru svého života, že jeho život byl krásný, svobodný a plný. Chci to říci zvláště vám mladým: berme to vážně! Neměj obavu, co zas po tobě Pán Bůh chce, ale ptej se na to! Chtěj to vědět, je to směrnice života. Když Pán Ježíš měl dohady se svými protivníky, ukončil jednu svou řeč slovy, zapsanými u Jana 12,50: "A vím, že přikázání jeho (Otcovo) jest život věčný. A protož, což já mluvím, jakž mi pověděl Otec, tak mluvím". Víme, že jeho přikázání je věčný život. Žalmista říká, že Boží přikázání je cesta ke svobodě, a Pán Ježíš říká, že Otcova přikázání jsou věčný život. Chce-li po nás Bůh něco, je to nabídka života, a ne ledajakého, ale hojného života. Jinde Pán Ježíš mluví o sobě jako o Dobrém pastýři (Jan 10), který dává svůj život za své ovečky. Zatoulaná ovečka si myslí, že je na svobodě, jde si po

svém, ale dopadne to špatně. Pán Ježíš ji hledá a najde, pokud se mu nechá najít. Říká: přišel jsem, aby měly život, a hojně měly. Je to nabídka Božích rad pro nás lidi. Někdo si řekne: To mně nezajímá. V kapitole 12,47.48 Pán říká: „Nepřišel jsem, abych soudil svět. Já vás nebudu soudit, ale slova, která jsem mluvil, ta vás budou soudit v nejposlednější den“. Přijdete na to, ale už bude pozdě. Bůh je laskavý a trpělivý, nikoho neznásilňuje, ale když neposlechněš, doplatíš na to. Žel, bude pozdě. Bůh je úžasná osobnost, která nabízí člověku cestu života, když poslechně jeho nařízení. Jsou různé technické vymoženosti. Když jsem si prohlížel v Domově důchodců kuchyni, obdivoval jsem spoustu důmyslných zařízení. Bez návodu k použití bych si neporadil. Musím mít návod a řádně si ho prostudovat. A někdo si myslí, že se svým životem si může dělat, co chce? Pokazí si ho. Aby prožil život moudře, musí mít návod Božího slova. Teprve pak je to život ve svobodě.

Po tomto úvodu můžeme uvažovat o tom, co chce Pán Bůh po své církvi. On chce, aby to byl lid svobodný, krásný, který prožívá jeho milost a přítomnost. Když přišla kdysi královna ze Sáby do Šalomounova paláce, jak čteme v knize Královské nebo Paralipomenon, viděla jeho bohatství, nádherné uspořádání, chování služebnictva a řád domu, užasla. Je výborné, když na chození Božího lidu se vidí Boží řád. Vidí ho nejen lidé kolem, ale i nebeské bytosti, a k tomu se ještě dostaneme.

Ještě jedna nabídka svobody - první přikázání, které Bůh dal. Když byla člověku dána zahrada Eden, dal mu Bůh také návod k užívání. Co řekl? Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš, ale abys mohl užívat svobody, tak nebudeš jíst ze stromu vědění dobrého a zlého. Boží návod je, co dobrého dělat máme, ne co špatného dělat nemáme. On nikdy nezačíná zákazem. Boží nařízení je cestou života. Nejdřív říká, co máš dělat. Ze všeho stromu rajského budeš jíst svobodně, ale když budeš jíst z toho druhého stromu, o svobodu přijdeš. A desatero Božích přikázání, když potom Bůh za zvuku hromu promluvil, začíná: „Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, který jsem tě vyvedl ze země Egyptské, z domu služby“... vyvedl jsem tě do svobody. Proto nebudeš mít bohů jiných přede mnou, aby tě nezotročili. Boží slovo je

dodnes nabídkou ke svobodě. Když jsme si četli z 1.listu Petrova 3, text sice hovoří k ženám, (“ale podobně i ženy”), ale navazuje na něco, co bylo před tím. Před tím se mluví o všelijakém jiném zařízení – jak mají být služebníci poddáni pánům, jak je Bohu milé, když někdo snáší utrpení bez viny a celá řada dalších pokynů, které neodpovídají našemu běžnému chování, jak se věřící lidé mají chovat, jak jednat, jak si počínat v zaměstnání, mezi pohany atd. „Budte poddáni vladařům, pánům nejen dobrým ale i zlým“. Všechno platí nám věřícím. Pavel rozepsal tyto všeobecné pokyny, návody k naší svobodě, a Bůh ukázal jejich provedení sám na sobě. Na Božím jednání obdivuji mnoho věcí a jedna z nich je ta, že cokoli po nás Bůh chce, tak to nejdříve udělá a ukáže sám na sobě. V zaměstnání obdivuji takového šéfa, který umí práci, kterou nařizuje svým podřízeným, udělat sám a lépe. V mém podniku jsem takového měl, dokázal dobře řídit práci, byl to zkušený praktik, a když se zadané dílo někomu nedařilo, přišel a ukázal, jak na to. Pod takovým mistrem se pracuje jinak, než pod jiným, který

jen poroučí a sám neví o čem jde. Takové příkazy dává Pán Bůh. Jestliže po nás něco chce, ukázal to sám na sobě a lépe. I tu poddanost vladařům netoliko dobrým, ale i zlým, Všemohoucí ukázal sám na sobě. Stal se člověkem a poddal se vladaři, který si nad ním před lidem umyl ruce se slovy: „Jsem čist od krve spravedlivého tohoto“, a vydal Pána Ježíše na smrt. Byl Pán Ježíš poddán tomu vladaři? Byl. Před tím Pilát slyšel od Pána Ježíše:“Neměl bys nad mnou moci, kdyby ti nebyla dána“. Byl mu poddán. Opakuji, Bůh po nás nechce nikdy nic, co sám neudělá lépe. Takový Mistr vede ke kázni, dobrovolné, ne z přinucení, a moudrý je každý, kdo ho poslouchá.

A tak podobně ženy. Sestry se nemusí cítit dotčeny, že se po nich něco chce a po druhých ne. Podívejme se na to prakticky. Je to něco nemožného nebo nesmyslného? Poddány buďte mužům svým, aby, „byť pak i nevěřili slovu, skrze pobožné obcování žen beze slova získání byli“. Je to velice praktický pokyn. Zřejmě byly v Korintu i manželky nevěřících mužů. Na začátku se bratr zmínil, že tento text je pro církev, pro věřící. Ale Boží slovo se týká i těch, kteří jsou

neobrácení. Možná že i zde je někdo, kdo ještě Pánu Ježíši nepatří a nežije jako účastník Božího království. V Korintu takoví byli, manželé věřících sester. Bůh po nás nechce lehké věci. On je Mistr, sám dělá to, co máme dělat my, ale nejsou to lehké věci. Když Bůh dává spasení, dává je z milosti a zadarmo, protože bylo draze zaplacené Pánem Ježíšem Kristem. Ani po svých následovnicích Pán Bůh nechce lehké věci. V 11. kapitole Židům si čteme, jak se chodí vírou, a to není lehké. Pro běžného hmotně smýšlejícího člověka jsou to věci nepřekonatelné. Kázat beze slova – to je velmi těžké. A toto Pán Bůh nechce po mužích, ale po ženách. Víte, co je to za zodpovědnost - kázat beze slova? Možná je lehčí stát zde před vámi a povídat, než pro sestru, která má kázat beze slov svému muži. Znímám příklad ze svého příbuzenstva, ženu, která měla svého muže upřímně ráda, chtěla ho přivést ke spasení a každý den mu připomínala, že by měl uvěřit. Dělal to tak vytrvale, až se mu to dokonale zprotivilo. Ten muž byl nakonec tak hodný, že svou ženu vydržel poslouchat a snášel ji, čím dál tím víc. Kdyby kázala beze slova, mělo by to větší užitek. Víte, Boží slovo po nás chce těžké věci, které odporují naší přirozenosti. Pro mne je snazší být zticha. Manželka se na mne zlobí, že jí málo povídám. Když mně nenapadá nic moudrého, jsem raději zticha. Takový problém žena nemá, žije tím, že se sděluje. Patří to k ní - sdílet se povídáním. Ale právě to, co nám je přirozené, Pán Bůh nepotřebuje. Chceš-li nést svědectví svému neobrácenému manželovi, kaž beze slova. Boží slovo je návod ke svobodě, k plnému životu. Stojí tu: „Spatřujete v bázni Boží vaše obcování“.

Ještě něco o naději. Verš 5: „Tak zajisté i ony svaté ženy, které naději měly v Bohu, ozdobovaly se, poddány byvše mužům svým“. Fantastická nabídka ozdoby. Móda má jiné nabídky. Každé jaro nové modely. Zde je Boží nabídka ozdoby - naděje v Kristu. Když se na mne podíváte, je vidět, že mám živou naději v Kristu? Kéž bych svým postojem, vzhledem i jednáním dával najevo, že tomu tak je. Takový život se nabízí, je radostný, čitelný, přístupný ostatním. Naděje v Kristu. Kéž by vám to, sestry, bylo milé, že vám Boží slovo dává pokyny k praktickému jednání. Jak se oblékat? Patří to k řádu Božího domu. Když jsem studoval v Bratislavě, bydlel jsem u bratra Karla

Pavloviče (ještě před jeho uvězněním), rád na něho vzpomínám. Vyprávěl, že když se jde do shromáždění, každý by měl dbát na své oblečení. On sloužil jako lokaj u jisté vrchnosti, a patřičný oblek byl samozřejmostí. Když si student jde pro diplom, také nejde v šortkách, Oblékne se vhodně ke slavnostní události. Někdo si řekne: K památce Páně chodím každý týden, je to něco zvláštního? Nemusíme chodit v cylindru, ale tak, aby to bylo k ozdobě Božího domu. Mám zato, že každý máme cit pro vhodné a slušné oblečení, zvláště ženy snadno rozpoznají, co se líbí Pánu. Chodíme takto ustrojení do Boží přítomnosti. - Ještě k té naději, je o ní řeč v 1.Pt 1,18.19.21: „Věduce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupeni jste z marného svého obcování toho, od otců vydaného, ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista. Kteříž skrze něho věříte v Boha, jenž jej vzkřísil z mrtvých a dal jemu slávu, aby víra vaše a naděje byla v Bohu“. Zde je řeč o naději, o Pánu Ježíši Kristu, který byl jako Boží Beránek předzvěděn, byl obětován jako zaplacená cena za naše hříchy, aby naše víra a naděje byly v Bohu. Takovou hodnotu na zemi nenajdete. Víru a naději zakotvenou v Bohu. Jde o to, čemu věřím. Lze žít bez víry? Čtete noviny, kde vám radí, ve které bance si máte uložit peníze, abyste o ně nepřišli. Lidé dávají důvěru, věří bance, protože člověk nemůže žít bez víry. Ale víra a naděje zakotvené v Bohu, tam jde o vztah, a naděje je takový radostný podtext, důsledek víry, která se opírá o něco solidního. Proto přišel Pán Ježíš Kristus, aby se obětoval, aby z Boží strany byl položen základ pro naši víru, aby naše naděje byla v Bohu. Kdo tento vztah má, tuto naději prožívá, má základ pro plný a hodnotný život. O takové naději káží věřící ženy svým manželům beze slov. Je to vznešený úkol, na který bych si já netroufal, ale z milosti Boží vy to snad zvládnete.

A text pokračuje dál, “též podobně i muži”. Nikdo nepřijde zkrátka. Bůh mluví buď ke všem obecně (ve 2.kapitole), nebo zvláště k ženám a zvláště k mužům. (3. kapitola). Též podobně i muži. Tam je řeč o modlitbě. K tomu si přečteme 1.Tm 2,8-15:

„Protož chtěl bych, aby se modlili muži na všelikém místě, pozdvihující čistých rukou, bez hněvu a bez roztržitosti. Takž také i

ženy aby se oděvem slušným se stydlivostí a středmostí ozdobovaly, ne křtaltováním sobě vlasů, neb zlatem, aneb perlami, aneb drahým rouchem, ale, (tak jak sluší ženám, kteréž dokazují při sobě pobožnosti), dobrými skutky. Žena ať se učí mlčeci, ve všeliké poddanosti. Nebo ženě nedopouštím učiti, ani vládnouti nad mužem, ale aby byla v mlčení. Adam zajisté prvé jest stvořen, potom Eva. A Adam nebyl sveden, ale žena svedena jsuci, příčinou přestoupení byla. Ale však spasena bude v plození dětí, jestliže by zůstala u víře, a v lásce, a v posvěcení, s středmostí.“

Moji milovaní, tento text je k tomu v listu Petrově zrcadlový, doplňkový. Doplněno je něco k oblékání, které má být vkusné a ženy tomu rozumí, co je vkusné, ale jeden rozdíl tam je, když je řeč o mužích. U Petra se ženami začíná, u Timotea končí. V obou případech se to týká modlitby. Petr radí mužům, aby svým ženám prokazovali úctu, aby jejich modlitby neměly překážky. Timoteovi říká, aby se muži vůbec modlili. Někdy to bývá těžké, možná v Brně víc než ve Zvoleně. Bratři dávají přednost jeden druhému, dlouho je ticho, ne z Boží bázně, spíš z rozpaků, a to je chyba. Pokyn zní: Chtěl bych, aby se muži na všelikém místě modlili...Má-li být žena ve shromáždění zticha, a vezme to jako Boží pokyn pro sebe, pak pokyn pro muže je být připraven k modlitbě na každém místě. Rozdané úlohy. Proto chodím do shromáždění, aby to byl dům modlitby, jak řekl Pán Ježíš. Všimněme si několika detailů. Pozdvihující ruce. Někdo namítne: Chodíte do shromáždění a nepozdvihujete ruce. Jak je to s vámi? Víte, tady není řečeno “vzpažujte ruce”. My jsme schopni všechno přehánět. Když být zticha, tak totálně (ženy nezpívat ?,ale my jsme rádi, že zpívají, že řeknou amen k modlitbě), a když pozvedat ruce, tak vzpažovat? To není nutné. Když hledám význam některých slov, dívám se do originálu. Co znamená “zvedat”? Evangelium Jana 6,5: „Tedy pozdvih oči Ježíš, a viděv, že zástup mnohý jde k němu, dí k Filipovi: Kde nakoupíme chlebů, aby pojedli tito“? To je vstup do děje. Není řečeno, že obrátil oči v sloup. Jen se pozorně podíval. A to stejné je “pozdvihovat ruce”. Možná nenechat ruce bezvládně nebo za zády, nebo v kapse, pro mne to je pokyn

udělat s rukama něco případného k té modlitbě, pozvednout je. Snažím se o to. Samozřejmě nebudu nikomu radit, co má dělat s rukama, ale počínejme si přiměřeně, se zaměřením k tomu, co právě probíhá. U Lukáše říká Pán Ježíš: „Pozdvihněte hlav svých, protože se přibližuje vaše vykoupení“. Prostě buďte pozorní k okolí. Když Pán Ježíš odcházel do nebe a učedníci strnuli s pohledem upřeným k nebi, andělé je usměřňují: „Muži Galilejští, co stojíte, hledíte do nebe“? Vzpamatovali se a šli do Jeruzaléma, aby čekali na splnění Božího zaslíbení. Udělali to, co bylo na místě v dané situaci. Vraťme se k modlitbám bratří. Pozdvihujte čisté ruce, to znamená připravenost, zodpovědnost, ne něco odříkat, ale být svědomitý, připravený a soustředěný. Můžeme chodit do shromáždění bez soustředěnosti? Nemůžeme, vždyť jdeme do přítomnosti Pána, číst Boží slovo. Ještě k těm čistým rukám - pozvedáme je bez hněvu a bez roztržitosti. V originálu je řečeno - bez rozumování (viz Lukáš 24,38, výtká Pána Ježíše: proč rozumujete?). To bývá vlastnost nás mužů. Vlastností žen je spíš hovořit, a chce se po nich aby byly zticha, kázaly svou tichostí - muži, ač by možná rádi seděli v koutku a mlčeli, jsou vyzýváni, aby vstali a pozdvihovali čisté ruce k modlitbě. Obojí je asi proti našemu přirozenému sklonu. Bez rozumování. Víte kolik rozumování se často dostane do modliteb? Je to naše mužská vlastnost, i do Božích věcí připlést trochu rozumování. Modleme se s vírou, důvěrou, že Bůh slyší, ve jménu Pána Ježíše. Vidím, že Boží slovo je velice praktické pro chování církve. U mužů to začíná, aby byli k modlitbě připravení, aby nebyly překážky, mezi tím je slovo k ženám...

1.Tm 2,15 - Žena, spasena bude v plození dětí. Pozastavujeme se nad výrazem “spasena”. Na jiném místě píše Pavel Timoteovi (2.Tm 4,5. a 1.Tm 4,16): „Dílo kazatele konej... tak samého sebe spasiš, i ty, kteří tebe poslouchají“. Jak tomu rozumět – spasiš sám sebe? Timoteus potřeboval pobídnutí, aby kázal, ne potichu, jako ženy, ale nahlas. I nám je vždy zapotřebí povzbuzení k tomu, co máme dělat a nejsme k tomu ochotni sami od sebe. Slovo “spasit” má opět v originále nejrůznější význam - záchrana, zachování. Pokud čteme Nový zákon, tak záchrana, spasení, je především z hříchu, k věčnému životu. Ale tím není význam slova vyčerpán. L 1,71 - úryvek z řeči

Zachariáše, tatínka Jana Křtitele. Zachariáš zůstal němý po svém rozumování, a když se Jan narodil, a řeč se mu vrátila, veden Duchem svatým velebí Boha za spasení a vysvobození z rukou nepřátel a všech, kteří jeho lid nenávidí. Jako každý Izraelita, i on žil s vědomím podřízenosti moci, která tehdy vládla. Dům Davidův nepanoval, zemi ovládali Římané, a on teď očekával vysvobození z tohoto područí. Neměl na mysli spasení k věčnému životu, ale vysvobození z ruky nepřátel. Slovo spasení se často používá pro zachování nejen ve vztahu k Bohu, ale i při jiných životních okolnostech. Sk 7,25 – text se týká Mojžíše, který ve své horlivosti ještě v Egyptě vyšel mezi své krajany, zastal se jednoho z nich a domníval se, že lid pochopí, že je to on, kdo jim zjedná záchranu, spasení. Výraz soterion, spasení, znamená jak záchranu pro věčnost, tak vysvobození z ruky nepřátel, kteří nás nenávidí, tak Egyptánů, o kterých mluví Štěpán ve Sk 7. Další příklad je ze Skutků 27,34: Pavel na lodi, které hrozilo ztroskotání, všechny vybízí: „Prosím vás, abyste pojedli, neboť to k zachování (soterion) vašeho zdraví slouží. I tam by se mohlo použít slovo spasení. Když se zve po dopoledním shromáždění k obědu, bratr Azor by mohl říci: zveme vás k obědu, je to pro vaše spasení. Slovo soterion je vhodné pro všechny případy, kdy se někdo dostane do tísně a má být vysvobozen. A tak se objeví i u Timotea, který má kázat Slovo Boží, které je k zachování jeho samého i posluchačů, aby zůstali na Boží cestičce. Tím, že Timoteus Boží slovo kázal, sám sebe i druhé zachovával na cestě za Pánem. Jako se potřebovali najíst ti na lodi, aby po ztroskotání přežili, tak bylo třeba zachovat Boží život v posluchačích Timoteových kázání.

A teď k těm ženám, které budou spaseny rozením dětí. K těm několika uvedeným příkladům ještě jeden, jde o hlavní poslání ženy. Spasena bude jako matka. Výraz být spasen se biblicky vztahuje k záchraně duše, ale má použití všude, kde jde o záchranu v nejrůznějších situacích. Provdaná žena, může-li mít děti a je matkou, je v tomto svém výsadním a nezastupitelném postavení ochráněna pro hodnotnou životní náplň. Má podstatný podíl na vytváření tepla domova, kde je rodina ráda pohromadě. Dbá, aby obydlí nebylo jen bytem. Má nádherný úkol, vést své děti tak, aby otevřely srdce

hledající Boží lásce. Dělat něco jiného je z Božího hlediska ztrátové. Pokud žena může být matkou, je chráněna, spasena pro tento úkol, zaměřit se jinam je ke škodě.

Podívejme se do 1. Korintským 11. Je dobře, když ten, kdo dává nějaký pokyn, dělá sám to, co hlásá, a je příkladem pro druhé. Zde to je apoštol Pavel: „Následovníci moji buďte, jako i já Kristův“. Následovnictví se rozrůstá. Pán Ježíš šel tou cestou první, vše dělal nejlépe, ve všem dokonale. Apoštol Pavel byl následovníkem Pána Ježíše Krista upřímně a cele. Tak jak ho předtím pronásledoval, teď, když uviděl nový životní cíl, odhodlaně Pána následoval. Nyní vyzývá věřící: „Buďte moji následovníci“. Pán Ježíš vpředu, za ním Pavel. Radí: „Co vidíte na mě, dělejte také tak“. Měl právo to říct, byl apoštolem, roznášel Boží slovo, a sloužil nejen slovem, ale i životním příkladem. Verš 3: „Chci pak, abyste věděli, že všelikého muže hlava je Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh“. Tento verš nás může povzbudit i provokovat. Zase začíná oslovením mužů. Mluví se o mužích, o ženách, o Kristu, o hlavě, každý má nějakou hlavu, ale ne tu svoji. Zase něco proti přirozenosti, vždyť každý chceme mít svou hlavu. „Já si to udělám jak chci, ty mně nerad!“ - je náš běžný postoj. Kdo má jakou hlavu? První je muž, hlava muže je Kristus. Uvědomuješ si, že tvou hlavou je Kristus? Ve shromáždění se od tebe očekává, že budeš mít soustředěné myšlenky a čisté ruce, abys je mohl pozvednout k modlitbě. To je služba Božímu lidu. Od tebe se očekává, že jsi odložil své rozumování, a že za tebe přemýšlí Kristus. Je tvou hlavou, buď mu podřízen. Pak jsou na řadě ženy, hlavou ženy je muž. Aby to nebylo nikomu líto, hlava Kristova je Bůh. Nikdo se nemusí cítit ukřivděn, že má cizí hlavu. Bůh to začíná a končí. Ten, kdo měl skutečně jinou hlavu, byl Kristus. V Getsemane se modlil: „Otče, ne má vůle, ale tvá se staň“. To, že byl Pán Ježíš takhle podřízený Otci, přineslo bohatý užitek, dokonání díla spasení, naši záchranu pro celou věčnost, aby na věčnosti mohly být všechny věci zcela nové, aby byl základ pro nové stvoření. To všechno spočívalo v tom, že se Ježíš v lidském postavení naprosto svěřil vůli svého Otce. On to dělal nejlíp, a teď nám dává příklad. Muži, je tvou hlavou Kristus? Jsi podřízen jeho myšlení? Pak je při tobě takové smýšlení jako při Kristu Ježíši.

Celá řada veršů nám podtrhuje dopad našeho nového smýšlení. Překvapuje mně jedna věc. Je tu řeč o mužích a ženách a jejich odlišnosti. Zajímavé je, že když Pán Bůh chtěl udělat svůj obraz, stvořil muže a ženu. Jako první Bůh stvořil nebe a zemi. Pak stvořil život. Jako třetí stvořil člověka. Nebe a země, do chaosu život, do života člověk. Mezitím je opakovaně použit výraz učinil, ale když stvořil – jde o něco, co tu ještě nebylo. Lidé se snaží stvořit život, ale nejde to. 1M 1,27: „I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je“. Celá 1.kapitola je souhrnem dějů, které věda ani lidská paměť nezachytily, a přece je to věcný popis stvoření. Nejdřív něco, potom život a nakonec stvořil Bůh k obrazu svému, k obrazu Božímu, člověka, muže a ženu. Třikrát „stvořil“, ale vždy to má jiný význam. Když kdysi bratr Krmášek cestoval po Indii, psal o tom reportáže do Živých slov. Setkal se s hinduismem, s obrazy jejich božstev. Indové mají tři bohy - Budha, Šiva a Krišna. Vlastně trojhlavá bytost. Hodilo se jim to do pojmu trojice. Výraz trojice není v Bibli použit, ani já ho nepoužívám. Když chtěl Pán Bůh sám sebe zobrazit, udělal trojhlavou sochu? Ne, udělal muže a ženu. Fantastické! To je obraz Boží, vepsaný do dvou jedinců. Ten obraz byl hříchem podupán, pošpiněn, a znovu má být vytvářen mezi těmi, kteří mu patří. Je Pán Bůh víc muž nebo žena? Nad to je Pán Bůh povznesen. On je Stvořitel všeho a říká: „Já, který působím, aby laně rodily koloušky, já abych nerozuměl životu matky? Kdo to chce říct? Jsem-li Otec, kde je má bázeň?“ Prostě Bůh všechny úlohy zastane, je tvůrce. Vidím v tom různost. Pán Bůh je úžasná osobnost, která se projevuje nejrůznějším způsobem, jako Bůh zástupů, Spasitel, který se sklání, přichází, je milosrdný - úžasná různost v charakteru a jednání, a když stvořil muže a ženu, je to obraz různosti. Jsou tu dvě různé osobnosti. Rovnocennost. Z hlediska Božího jsou tu dvě rovnocenné bytosti. Zase něco proti naší lidské logice. Ženy bojují o rovnoprávnost. Neuvědomují si, že jsou rovnocenné. Nepřítel dovedl rozhodit falešnou stopu, lež - aby ženy usilovaly o rovnoprávnost. U Boha se o žádné právo nejedná, jediné o právo, že odplata za hřích je smrt, to je právo z Božího stanoviska. Tomuto právu podléhá každý člověk, protože každý člověk zhřešil.

Člověče, jakou ty chceš rovnoprávnost? Ty potřebuješ milost, a Bůh ti ji nabízí, přijmi ji s poděkováním. Boj za rovnoprávnost škrtněte ze svého slovníku. Ale skutečností je rovnocennost. K tomu najdeme v Bibli spoustu veršů. Muži a ženy jsou rovnocenní - v přístupu k Bohu, spasení, atd., ale jsou různí - v mnohém, v konstrukci, ve svých úlohách. Muži mají svou úlohu v církvi, ženy také svou. Patří to k domu Božímu jako ono uspořádání v Šalomounově paláci, kde každý služebník měl své místo a úkol. Koná-li v církvi každý svou svěřenou úlohu, celek je krásná harmonie. A platí rovnocennost. Nikdo nemusí vědět, že bratr, který tady káže, má větší odměnu než sestra, která potichu slouží svému manželovi. Nelze hodnotit podle toho, co nám se zdá důležité. Pán Bůh vidí co je skryté. Když šli učedníci za Pánem Ježíšem, ptali se: „Pane, my jsme opustili všechno, co z toho budeme mít“? Pán odpovídá: „Hele, Petře, kdo něco opustí pro mne, o nic nepřijde v tomto životě ani na věčnosti“. Když Pán Ježíš seděl v chrámu poblíž pokladnice, a žena do ní hodila své dva penízky, Pán řekl – ona dala všechno, co měla. Neptala se, co za to bude mít. Ale Pán to viděl a ocenil její dar víc, než Petrovo “opustili jsme všecko”. Moji milí, dívejme se na věci Božíma očima. Co Bůh odměňuje, to má jinou hodnotu, jinou úroveň. Různost. Petrovo opuštění bylo jiné, než té ženy. Berme tedy obraz muž a žena jako obraz různosti a Boží osobnost jako takovou, vždyť Pán Ježíš, když chodil po této zemi, řekl “já a Otec jedno jsme” -různost a rovnocennost jedinečná. Toto Bůh ztvárnil v člověku, a ještě třetí věc k tomu patří- podřízenost. Je fantastické, že tomu, který je Všemohoucí, patří podřízenost! Pán Ježíš, který je Všemohoucí, který je jedno s Otcem, je Otcovi podřízen. Říká:“ Otče, ne má, ale tvá vůle se staň“. Toto je znázorněno v obraze muže a ženy. Stále to obdivuji - žádná tříhlavá socha, ale muž a žena. Kéž bychom si toho byli stále vědomi, že takový je Boží obraz. Rozdílnost, rovnocennost a podřízenost. Muž má hlavu Krista, žena hlavu muže, hlava Kristova je Bůh. Rozdílnost, podřízenost a rovnocennost jedinečná.

Pokračujme dál. Základ, který mě přesvědčuje o Boží důslednosti a o tom, že nic nejsou nahodilosti, ale systém, který má logiku a věčnou trvanlivost. Přikrytí hlavy má svůj důvod, protože Bůh nedělá

nic bezdůvodně. Jsou tu totiž andělé. V listu Efezským jsme si četli, že rozličná moudrost Boží je zjevována i andělským mocnostem. Představte si, že skutečnost podřízenosti je svěřena ženám, ne mužům, ženy ji mají zvěstovat andělům. To je nádherný úkol, stejně jako být matkou. Spočívá-li cena jejího života v tom, jak Boží slovo říká, že se věnuje svým dětem, že bez kázání sděluje evangelium, její úlohou je rovněž zvěstovat andělům skutečnost podřízenosti. To nemohou dělat muži. Všimněte si: Nejdřív byly stvořeny nebe a země. Nebe je oblast andělů, jsou do něho započtení. Kde ale zůstali tyto nebeské bytosti? Bůh, Kristus, muž a žena, uzavřený kruh, a kde jsou andělé? Andělé jsou z kola ven. Jak to, vždyť byli stvořeni první? Mají vznešenou úlohu, jsou mocnější v síle, člověk je maličko níž než oni. Našli bychom celou řadu citátů o tom, že to jsou služební duchové, a že jsou posíláni ku pomoci těm, kteří jsou spaseni. Víte, co to je, sloužit a nebýt v kole? Myslím si, že to anděly musí strašně mrzet - jak to, že nejsme zapojeni do toho Božího kola? Víte, co znamená být Božím dítětem, mít účast na Boží přirozenosti? To andělé nejsou, nejsou účastníky Boží přirozenosti, žádný anděl nemůže říci "Otče můj", to může jen věřící člověk, Boží dítě. Jako Boží děti máme fantastické postavení, andělé takové nemají. Vždyť jsme jako jednotělí, spojení s Bohem, zapojeni do jeho rodiny. A andělé stojí bokem. Ta část andělů, která podřízené postavení nepřijala, se vzbouřila, a provádí neplechu se Satanem. Ale větší část zůstala poslušná, a tito andělé teď přihlížejí a vidí: ano, nejenom my jsme poslušní, přestože jsme z kola ven, ale je tu lid Boží, který ač nemusí, přece je podřízen, protože to dělá z lásky. A to ukazují sestry přikrytím hlavy: z lásky se podřizujeme Božímu řádu. Když to andělé vidí, pomyslí si: Hleďme, nejsme sami, ti, kteří byli hříšníci a byli vykoupeni, se z lásky ke svému Pánu podřizují. Krásné svědectví pro anděly! Je svěřeno vám, sestry. Možná si někdo pomyslí, že mohl být svěřen přirozenější úkol, třeba spojený se sklonem k povídání. Jde tu o projev pokory. Není to poučka Křesťanských sborů nebo starších bratří, jak někdo říká. Čteme o tom v Bibli, apoštol Pavel tak učí, chce, abychom ho následovali. A je to pro anděly. Ti byli tenkrát a jsou i teď. Nikde není řečeno, že musí být šátek uvázaný na babku. Mám

zato, že přikrytí hlavy mohou sestry s Boží bázni vhodně ztvárnit, tak, aby to splnilo Boží přikázání, způsobem, který je hodný Boží pocty. Jinak zneuctívám svoji hlavu. Jakou hlavu? Tu, kterou mohu ostříhat nebo oholit. Tento pokyn Pavel zdůvodňuje

jak z hlediska Božího tak z hlediska lidských zvyklostí. Když nás navštívil bratr Joy z Indie, vyprávěl, že v Indii je mnoho křesťanských sborů. Mají jinou kulturu než my, ale na otázku, zda si ženy ve shromáždění přikrývají hlavu, odpověděl: samozřejmě. Je tam asi větší vedro než u nás, ale čtou si stejnou Bibli jako my a takto tomu rozumí. Přiznám se, že v létě bývám vždy v kabátku, aby si některá sestra nemyslela, že je jí v šátku větší teplo než mně. Vidím v tom souzvuk církve, ochotu vycházet si vstříc, chceme-li sloužit svému Pánu.

Znovu se vrátím k tomu Božímu obrazu – muž a žena. Hříchem se obraz pokazil, a v církvi se má znovu ukázat. K tomu ještě patří jeden důležitý podtext. O muži jako hlavě ženy se mluví vícekrát. V listu Efezským čteme, že muž je hlava ženy jako Kristus je hlava církve. V manželství - tak jako Kristus miluje církev, mají muži milovat své ženy. To je nádherný Boží pohled, kéž bychom se tak dívali i my. Jednak je Kristus hlava církve, a pak se mluví o manželském svazku. Ženy poddány buďte mužům SVÝM, muži milujte ženy SVÉ, opakuje se. Jde skutečně o manželský svazek, Kristus je hlava církve, a muži mají milovat své ženy jako svá těla. Ale v listu Korintským 11 je jiný obraz, Kristus je hlava muže. Jde o řád stvoření, tam není řeč o manželském svazku, ale o Božím řádu. To nelze směšovat, a třeba z textu vyvozovat, že něco platí jen pro provdané ženy, něco jiného pro svobodné. To, co patří manželům - vzájemná láska, tam je Kristus hlava církve, znázornění Boží vznešenosti a řádu. Proto i když se žena modlí sama doma a respektuje tento řád, přikryje si hlavu. Je to splnění Božího přání a je to pro anděly. Někdo řekne: když se ve shromáždění nemodlím, dám šátek dolů, při modlitbě si ho znovu přehodím - proč ten tělocvik? Pán Ježíš řekl: Dům mého Otce bude domem modlitby. Když jdu do shromáždění, jdu do domu modlitby, a jsem v modlitebním ztišení po celou dobu. Také sestry modlitbou doprovázejí bratra při modlitbě i při službě slovem. Co se odehrává

v srdci, to není modlitba? Není dělení na svobodné a vdané, soukromí nebo obecenství ve shromáždění, jde o postavení ženy, která znázorňuje svým postojem poddanost Božímu řádu. Doma i ve společenství. Boží slovo je průzračné a jasné, dávejme mu průchod. Zpívali jsme píseň o Králi, kterému patříme. Tu a tam se objeví extrémny, ale

nemusíme nic přehánět. Ani vzpažovat při modlitbě, ani přikrývat si hlavu při děkování za jídlo u stolu. Když jedu autem a mám touhu chválit Pána, mám zavřít oči? Samozřejmě ne. Stejně sestra, někam jde a v duchu se modlí, má hledat šátek po kapsách? Ale když jdu za účelem modlitby, pamatuji na přikrývku hlavy. Nemusím nic přehánět. Přehánění do detailu a do písmene Pán Ježíš velice ostře kritizoval. V tom vynikali farizeové, když napomínali učedníky, že si před jídlem neumývají ruce. Nebo dodnes mají v Izraeli dvě ledničky, na maso a na mléčné výrobky. Dodržují košer předpisy. Je totiž příkaz v Mojžíšových knihách, aby se maso z kůzlete nevařilo v mléce jeho matky. Proto mají hrnce i ledničky dvojmo. Přehánění, které nemá logiku. A na tom si zakládají. Pán Ježíš je nechválí: dodržujete předpisy a jste vzdáleni od Boha srdcem. Srdcem je třeba být Bohu blízko!

Kde je tvá víra? Říkáš, že chodíš s Bohem - je to na tobě vidět?

Moje chození s Bohem musí mít vnitřní základ, a ten se projeví navenek.

O břemenech.

V textu je o břemenech 2x – máme nosit břemena jedni druhých, a své břemeno si ponese každý sám. Jde o to, abychom se nad požadavkem Božího slova zastavili a porozuměli, co tím Boží slovo myslí. Přečtěme si několik veršů, vidím v nich velkou Boží péči o člověka. Když otevíráme Boží slovo, z každé stránky je vidět Boží lásku a pečlivost. 2.Mojžíšova 23,5 – „Uzřel-li bys an osel toho, jenž tě má v nenávisti, leží pod břemenem svým, zdaž se zdržíš, abys mu neměl pomoci? Nýbrž opravdově pomůžeš jemu spolu s tím, kdož tě v nenávisti má“. Je to první náznak toho, že Bůh má starost nejen o člověka, ale o stvoření jako takové. Zde se jedná o zvířátko zatížené břemenem pod nímž kleslo, ale také o člověka, o spoluúčast lidí – o toho, který toho unaveného osla vidí, a také o majitele osla, který toho druhého nenávidí. Bůh v tomto jediném případě řeší dva vztahy, vztah lidí mezi sebou a vztah člověka k tomu zvířátku. Vidíš někoho, že klesá pod břemenem? Máš mu pomoci? Bůh odpovídá: jistě. O co se vlastně jedná? O zátěž, která je přes sílu, břemeno, které zatěžuje. Chtěl bych se teď spolu s vámi zastavit u jiného břemene, takového, které má nést každý sám. Bůh neklade na nikoho břemeno, které by nemohl unést. Podívejme se na to z toho hlediska, že Bůh nikoho nezatěžuje víc, než můžeme snést. To je nakonec napsáno ve Slově Božím, zdůrazněno v epištole Jakubově. Podívejme se nyní na břemeno, které máme nést každý sám, které pochází z Božích rukou, na zatížení, které je přiměřené. Bůh neříká, že jeho vykoupené, zachráněné děti půjdou bez zkoušek, bez zátěže. Ale zátěž z Božích rukou je přiměřená, dobrá. Pán Ježíš to říká v evangeliu Matouše na konci 11. kapitoly, verše 29.30. „Vezměte jho mé na se a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinití dušem svým. Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké“. Důležité ponaučení přímo z úst Pána Ježíše. To největší břemeno, které si člověk přivodil sám, a které člověka táhne do zahynutí, je hřích. Pán Ježíš přišel, aby toto břímě našich hříchů vzal na sebe. Toto je úvodní stať o břemenu, které člověk nese, které si naložil sám, způsobil svou neposlušností, které táhne do smrti, do zahynutí.

Tohoto břemene jsme se nemohli nikdo z nás zbavit, ale přišel Pán Ježíš, aby je z nás sňal. A teď Pán Ježíš nabízí něco jiného těm, kteří ho následují. Vezměte moje „jarmo“, moji službu na sebe, to je radostné, mé „jarmo“ je užitečné. Slovenský překlad se mně zdá výstižnější než náš kralický. „Jarmo“, v tom výrazu je náznak práce, zaměstnání, vyžaduje také sílu těch, kteří za Pánem, Ježíšem jdou, je to nápor, ale je to užitečné. Apoštol Pavel Římanům píše: „jaký užitek jste měli z těch věcí, které jste vykonali dřív. Cíl těch věcí byla smrt“. Byly to věci neužitečné, spojené se škodou, se smrtí. Ale moje jařmo je užitečné a moje břemeno lehké, to, které má nést každý sám. Proč bych je nenesl, když je Pánem Ježíšem pro každého připraveno, a je spojeno s cestičkou za ním, po níž ho následujeme. Jsme ochotni je nést? Ptám se sám sebe: beru je rád? Jdu za Pánem Ježíšem, abych nesl jeho břemeno? Proč by mně s ním měl někdo pomáhat, když je lehké? V jiném textu je dokonce řečeno, že to břemeno nadnáší. Představuji si dětské nafukovací balonky, jak stoupají vzhůru a drží se za provázek. Je těžké držet balonek, který se vznáší? Mám zato, že toto Boží slovo vyjadřuje. Neseš-li to, co ti Pán svěřil, dal ti k tomu sílu, a pokud se podvolíš tou cestou jít, budeš vidět jak Bůh s tebou půjde, a tvá cesta v tomto směru bude spojena s užitečností. Když jsem nedávno četl proroka Jeremiáše, zastavil jsem se nad postojem Izraelského lidu, který k Božímu přání zaujal zcela jiné stanovisko. Prorok Jeremiáš 23,30n: „Protož aj já, dí Hospodin, proti těm prorokům, kteříž ukrádají slova má jeden každý před bližním svým, aj já, dí Hospodin, proti těm prorokům, kteříž chlubně mluví říkajíce: praví Hospodin. Aj já, dí Hospodin, proti těm, kteříž prorokují sny lživé, a vypravujíce je, svodí lid můj lžmi svými a žvavostí svou, ješto jsem já jich neposlal, aniž jsem jim přikázal. Pročež naprosto nic neprospívají lidu tomuto, dí Hospodin“. Boží řeč, která byla a měla být lidu Izraelskému vzácná, byla často proměněna těmi, kteří se sami jako zvěstovatelé Božího slova postavili a jeden od druhému si vypůjčovali, dokonce kradli slova a přinášeli jako zvěst, ač jim to Bůh nepřikázal. Může nastat takový stav? Může, když někdo má nepřipravené ucho, aby slyšel Boží hlas. Když někdo nechce v pokoře slyšet Boží hlas, nepřítel Satan toho okamžitě využije, aby se tam

dostala zpráva jinačí. Klíčové verše jsou 33.34 „Protož, když by se tázal tebe lid tento, neb některý prorok neb kněz, řka: Jaké jest břímě Hospodinovo? Tedy rci jim: Jaké břímě? I to: opustím vás, dí Hospodin. Nebo proroka a kněze toho i lid ten, který by řekl: Břímě Hospodinovo, jistě trestati budu muže toho i dům jeho“. Co se za těmito verši skrývá? Boží řeč k Božímu lidu. Jeremiáš říká: vy se ptáte po Boží řeči? Jak ji nazýváte? Neptáte se: jaká je řeč Hospodinova, ale: jaké je břímě Hospodinovo? Když jsem si tento verš četl a pochopil, zarazilo mě to. Beru já Boží slovo pro sebe jako těžký požadavek? Může se nám někdy zdát, že to, co po nás Bůh chce, je velmi těžký požadavek. Ptám se: jaké to břímě po mně zase Pán Bůh chce? Takto se ptal lid Izraelský: jaké je břímě Hospodinovo? Bůh odpovídá: tak hotovo. Žádné břímě. Já vás opustím, nebudu s vámi mluvit. Zdá se vám moje řeč břemenem? Aby vám nebyla břemenem, tak já vás zavrhu, opustím. Potom poznáte, co je břemeno. Tento pohled proroka Jeremiáše mě zastavil. Člověk pozná, co to je skutečné břemeno, až s ním Bůh přestane mluvit. Pak je člověk ponechaný sám sobě, ale nejen sobě, ale i tomu zlému uchvatiteli, který přichází, aby loupil a strhl do záhuby. Potom člověk pozná, co je to břemeno, ze kterého se nedostane ven. Musíme se vrátit k tomu: jak je dobře, pokud hovoří Bůh! A jak je dobře, pokud já Boží slovo poslouchám! A jak je dobře, když se neptám jako Izraelští: co je to zase za břímě?, ale když je řeč Hospodinova vzácná, očekávaná, vytoužená. Pak se naplní to, co Pán Ježíš říkal: vezměte jho mé na se, moje břímě je lehké. Proroci mluvili slovo Hospodinovo a Jeremiáš má několik kapitol, která začínají slovem břímě (Egypta, Babylona, Damašku atd), skutečně to bylo slovo odsouzení, soudu, vyřčené nad Božími protivníky, ale má být jeho slovo břemenem pro jeho lid? Kéž by nebylo. Toto je to břemeno, které má nést každý sám. Kdybych rád nesl to, co Bůh hovoří ke mně, abych to nesl sám, vstřebával sám, jak říká Jeremiáš: když se tvé slovo stalo ke mně, „snědl“ jsem je. Ne aby mně někdo pomáhal je nést. Břímě, které přichází z ruky Boží, je ke mně připasováno, je vůlí Boží pro mne. Kéž bychom se na to dovedli takto dívat, a takto prožívali dny našeho života. Lidé obvykle dělají opak toho, co nabízí Bůh. Na to také upozorňuje Pán Ježíš, když opět

čteme v evangeliu Matoušově, co dělali ti samozvanci, kteří se chtěli postavit na Boží místo, na místo Božích zvěstovatelů. Mt 23,4 - řeč o farizeích a zákonících: „svazují zajisté břemena těžká a nesnesitelná, a vzkládají na ramena lidská, ale prstem svým nechtí jimi ani pohnouti“. To jsou ta břemena, která nepochází z rukou Božích, která vznikají lidským přičiněním. O břemenu lidských hříchů, které jsou k neunesení, od kterých jsme osvobozeni, jsme mluvili na začátku, v úvodu k Božímu osvobození. Ale mnoho břemen vznikne časem přičiněním lidí. Pán Ježíš hovoří o mnoha nařízeních, která lidé připojili k tomu, co Bůh dobrého a krásného svému lidu dal, a tak na ně nakládají těžká břemena. Vytýkali Pánu Ježíši, že někoho v sobotu uzdravil, že přinášel obživení, radost, život, ale sami se nechtěli prstem dotknout. To je ten opak. Navalit břemeno a ani se ho nedotknout. Opak toho, co Bůh si přeje od nás. Kéž by nám to bylo milé a vzácné. Ty sám svoje břemeno nes s tím rozpoznáním, že ti je Pán připravil pro tvou službu, tvůj úkol, a přitom buď připraven pomoci tomu, kdo klesá pod břemenem, které se na něho z nějaké příčiny navalilo. Verš neříká, abych sám nenesl a ještě čekal, až mně někdo pomůže nést. Ne. Nes svoje břemeno a ještě pomáhej druhým. Tyto verše nejsou k lehkomyšlnému ulehčení života, ale k zodpovědnému přístupu. Svoje břemeno nes a ještě pomáhej druhým. Někdy se povídá o Šimonu Cyrenenském, že pomohl nést kříž Pánu Ježíši. Ale tak to ve Slově Božím nenajdeme. Čteme tam, že ho Šimona přinutili, aby nesl kříž jeho. Pěkný obraz. Není řečeno, že by Pán Ježíš nemohl kříž unést a že ho nedonesl. Vidím v tom nenávist lidí, obrácenou ani ne tak proti Pánu Ježíši, (a nebyla to ani dobročinnost, ochota žoldnéřů trochu mu ulehčit), ale nenávist namířenou proti Šimonovi. Ten se vracel z pole, když ostatní šli v zástupu a volali „ukřižuj ho“. Všichni táhli za jeden provaz, z nenávisti ukřižovat Pána Ježíše. Šimon s nimi neměl nic společného, šel proti zástupu. Vyburcovala se v nich nenávist proti tomu, kdo šel proti proudu. Žádný dobrý úmysl ulehčit Pánu Ježíši.

Zůstává v platnosti a je Božím pravidlem – nést vlastní břemeno. Jsme vděční, že Pán Ježíš v dokonalé míře, dokonalým způsobem nesl břímě našich hříchů k naší záchraně. Je celá řada dalších veršů a

pohledů na náš předmět. Týkají se nesení vlastních břemen a naší připravenosti pomoci tomu, kdo pod svým břemenem klesá, které přišlo náhle či odjinud.

Ještě jeden pěkný oddíl Božího slova, který se týká nesení břemen, které byly z Boží strany určeny. Třeba služba kolem stánku úmluvy. Je to celá řada velmi pěkných veršů. Duch Boží nás vede k rozlišování mezi břemeny. Je to vážné a užitečné. Co je to břemeno, které mám nést sám, co je břemeno, se kterým mám někomu druhému pomoci. Je Boží slovo pro mne břemenem? Takovým, že ho raději nechci slyšet, protože po mně Bůh zase bude něco chtít? Jako Jonáš nechtěl slyšet, že má jít do Ninive. Je návštěva shromáždění pro mne břemenem? Jsem za celý den tak unavený! Mně se to stává, ale vždycky se seberu a do shromáždění jdu. Kupodivu domů se vracím svěžeji a radostnější než před tím. Je to pravda. Něco se zdá těžké, skoro nemožné, ale když je to Boží vůle, zjišťuji, že mě břemeno vlastně nadneslo. Pán Ježíš řekl: moje břemeno je lehké. Představte si, že lid Izraelský měl přikázáno, aby sedmý rok nezaseli a jedli jen to, co jim pole samo přinese. Bylo nebo nebylo to břemeno? Dnes by každý něco takového zamítl, vždyť i v neděli mnozí pracují. Ve slově Božím nikde nečteme, že to v Izraeli tak dělali. Byli svou činností tak zaměstnaní, že neměli čas sedmý rok odpočívat. Boží slovo musíme vzít jako skutečnost. Bůh jim nedal napřed najíst, oni museli s vírou očekávat, že v roce, kdy nezasejí, se zbytků urodí natolik, aby se najedli. Bylo to těžké, chtěli pracovat pořád a mít do zásoby. Vzít Boha za slovo – potom člověk prožívá, že to vlastně není břemeno, ale cestička životem. Bratr připomněl, že nám břemeno připomíná batoh na zádech. Četl jsem o sportovcích, skokanech na lyžích. Když v létě není sníh (teď už skáčou i na umělém), trénují tak, že si vezmou na záda batoh se závažím asi 15-20 kg, a běhají po horách. Ptám se: je ten batoh břemenem, nebo ne? Kdyby to sportovec nechtěl dělat, tak to dělat nebude. Ví, že až batoh shodí, o to lehčeji se mu vyskočí nahoru. V tomto směru vidím, že břímě, o kterém mluví Pán Ježíš, a to zatěžkání života, kterým procházejí učedníci, je na to dobré, abychom nakonec v určité situaci mohli udělat správný skok. Proto máš své břemeno nést, abys byl vycvičený, zdravý do té plné míry

věku Kristova, jak čteme v listu Efezským. Rozeznávání břemen je velmi užitečné. Neseme břemena, abychom věděli, co je sice zátěž, ale s výsledkem užitku a přitažení k Pánu blíž, a co je břemeno, do něhož se zamotávám mimo, se kterým mně Pán i tak pomáhá. A prosí, abychom si jako spoluvěřící jeden druhému pomáhali, aby se nikdo necítil osamocený, nebo v něčem ponechaný sám. Marta sloužila Pánu Ježíši. Byla služba pro ni břemenem? Řekla: „Pane, řekni ať mně Marie pomůže“. Ano, byla jí břemenem, zdála se jí moc velká. Proč? Proto že si ji vybrala sama. Pán Ježíš nechtěl, aby mu až natolik vařila. Na občerstvení stačilo míň. Pán neřekl, že Marie byla lepší, ale že si vyvolila dobrou stránku. Když děláme něco o své újmě, může to vést k našemu přetížení, byť v dobrém úmyslu. Sloužíme Pánu Ježíši, a opomineme stránku dobrou. Je břemeno, které mně Pán svěřuje, a břemeno, které si nakládám sám.

4.Mojžíšova7, 1-9...(vypsat). Zajímavá epizoda, starozákonní příklad toho, co se zobrazuje v Novém zákoně. Toho dne, kdy dokončili stánek úmluvy (je to konec 2.knihy Mojžíšovy), sláva Boží naplnila příbytek. V 7.kapitole 4.knihy Mojžíšovy se k této události vracíme (dokončení stánku úmluvy). Knížata Izraelská obětovala dar, 12 knížat, každý dal jednoho vola a 2 knížata dohromady dali jeden vůz. Zvláštní dar. A Bůh řekl Mojžíšovi, aby ten dar rozdělil a dal Levítům. My bychom to lehko spočítali. Levítů byly tři čeledi – Gerson, Kahat, Merari – a Mojžíš počítal: 12:3, to je po 4 volech, 6 vozů děleno třemi je po dvou. Zdálo by se, že rozdělení je spravedlivé, nikdo si nemůže stěžovat, že dostal víc nebo míň. Jenomže se dělilo jinak. Vidíme určitou nespravedlnost v rozdělení svěřených prostředků. Synové Gerson a Merari dostali všechno, synové Kahat nic. Můžeme se ptát: bylo to spravedlivé? O co šlo? O službu ve stánku úmluvy. Dělilo se „podle povahy jejich služby“. Každá čeleď měla jinou služby. Jedna čeleď nedostala nic. Kdo z těch tří měl větší břemeno? Vozy a voly měli na to, aby na nich něco vozili. Stánek se přemísťoval a všechno něco vážilo. Dřevo, cely, plachty atd., těžké věci. Ti třetí, Kahatovci museli svěřené předměty nosit na ramenou. Ptám se sám sebe: do které čeledi bych chtěl patřit? Do té co měli čtyři vozy? Naložil bych všechno a šel pohodlně za vozem.

Nebo do té, kde se všechno muselo nosit na ramenou? Břímě Hospodinovo. Bylo pěkné, že každý dělal svůj díl služby. Bůh dává rozličné dary ke službě i dnes. Ve Starém zákonu to máme jako na obrázku, my to prožíváme ve skutečnosti. Bůh rozděluje služby v domě Božím, dnes v církvi. Jeden bratr koná tuto práci, má k ní vystrojení, druhý jinou. Je žádoucí, abychom žádný v tom svém údělu nezaháleli, ale každý aby konal svůj díl služby, byť by to bylo nošení na pleci. Bůh dá sílu i své požehnání. Je proto důležité, abychom jeden druhému nezáviděli. List Galatským tím končí. Nebudme žádostiví prázdné chvály a nezávidme“. Nesme břemeno podle povahy své služby, Pán dal obdarování, a pokud je na tobě, ještě pomoz těm druhým. Každý nese své břemeno a někdy se nám naše břemeno zdá těžké. Břemena nesou i lidé na tomto světě, různé nemoci, bolesti, neštěstí, katastrofy. Víme také, že si občané, neobrácení lidé, dovedou pomáhat. Ale v těchto verších jde o víc. Nejen o spoluúčast v pozemském utrpení, ale my věřící si budme vědomi, že se jedná o službu Boží, o chování Božích dětí, o vzájemnou pomoc. V Písmu je to přímo zakořeněno, poskytnout lidem pomoc v pozemských nouzových stavech. Je to vlastně věc běžná, samozřejmá.

Petrova 1, 18-21

Vědouce, že ne porušitelnými věci, stříbrem neb zlatem, vykoupení jste z marného svého obcování, od otců vydaného, ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista, předzvěděného zajisté před ustanovením světa, zjeveného pak v časích posledních pro vás, kteří skrze něho věříte v Boha, jenž jej vzkřísil z mrtvých a dal jemu slávu, aby víra vaše a naděje byla v Bohu.

Chceme se zamýšlet nad evangeliem, které je zprávou o Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém. V těchto verších je jakoby zhuštěna, společně vyjádřena celá tato skutečnost. V poslední době stojím pod dojmem těchto slov. Boží úmysl stvořit člověka, mít zde někoho, kdo by nesl jeho obraz, to byl riskantní podnik. Bůh chtěl stvořit někoho, kdo by mu byl na úrovni, někoho, kdo by byl k jeho obrazu. Ne proto, aby se měl na koho dívat, ale proto, že chtěl někoho obdarovat, že se chtěl s někým sdílet. Chtěl rozšířit prostor své lásky na celé stvoření. Proto zde chtěl mít člověka, který by tuto lásku projevil a daroval. Opakuji, byl to velice riskantní podnik. Stvoření se mohlo postavit proti jeho vůli, a celé Boží dílo se mohlo zkazit. Příklad z moderní doby: když někdo otvírá podnik a nechce, aby ten podnik zkrachoval, musí mít určitý vklad, nějakou jistinu. A právě toto obdivuji. Bůh dříve než stvořil nebe a zemi, než cokoliv bylo, rozhodl se: bude zde Beránek. To nám říká apoštol Petr. Beránek předzvěděný před ustanovením světa. Mnozí lidé si kladou velké otázky nad Božím předzvěděním. Ale když se necháme vést Božím slovem, tak to tak složité není. Co bylo dávno před počátkem? Beránek. A pak začal Bůh tvořit. Tak chápu i to, co říká evangelista Jan v první kapitole: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh“. Na začátku Bůh řekl: Bude tu Beránek. A kdo byl tím Beránkem? Bůh dal vklad, záruku – samého sebe. Když někdo založí podnik, platí, že když podnik zkrachuje, podnikatel za všechno ručí. Takto sám Bůh, mocný Stvořitel, vstoupil do děje s tím, že tu bude Beránek, Slovo – a to Slovo byl Bůh sám. A Jan pokračuje: Slovo bylo učiněno tělem. Dál

pokračuje apoštol Petr: Tento Beránek byl zjeven v časech posledních pro vás. Pisatelů vedených Duchem Božím je víc, ale ukazují nám to stejné, obrys obrovské Boží lásky k nám. Proto je zde řečeno, že předzvěděný Beránek byl zjevený v posledních časech pro vás – to byl Boží záměr. Když Bůh něco dělá, nedělá to pro sebe, ale „pro vás“. Rozdává to, co dělá, dává těm, kteří jsme jeho stvořením, tedy nám. Zamysleme se nad touto velkorysostí Boží lásky a milosti. Vklad, který Bůh dal, ten stál život, protože čteme, že jsme byli vykoupeni ne zlatem, ne stříbrem (což by bylo v lidských kalkulacích přirozenější), ale drahou krví Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista. Připomínáme si to při památce PJK – tělo a krev přinesené v oběť za náš hřích. Je úžasné, jak tato skutečnost, pohled na PJK jako Beránka, jde od věčnosti do věčnosti. Mluvíme o věčnosti, ale to, co bylo úplně na počátku před prvním veršem 1.knihy Mojžíšovy, bylo předzvědění Beránka. Následují dějiny, doba, ve které je i naše současnost, a pokračování je v knize Zjevení. V poslední kapitole Bible čteme: Bude tam potok vody živé, tekoucí od trůnu Božího a Beránkova. Beránek od první stránky Božího slova až do poslední. Jako by se nám otvíralo nitro Božího smýšlení. Bůh je to, kdo dává ve své lásce všanc sám sebe. A nabízí se i svému stvoření. Podívejme se do Skutků 8, kde je popsán životní zážitek komorníka královny Kandaces na cestě z Jeruzaléma. Čtème krátký úsek od verše 30: A příběh Filip, slyšel jej, jak si čte Izaiáše proroka. I řekl: „Rozumíš tomu, co čteš?“ On řekl: „Kterak bych mohl, leč by mi to někdo vyložil.“ Poprosil Filipa, aby vstoupil a přisedl si. Místo pak toho Písma bylo toto: „Jako ovce k zabití veden jest, a jako beránek před tím, kdo jej stříže, aniž otevřel úst svých“. Jeho ponížení a vyhlazení ve v.8: „Ačkoli vyťat jest ze země živých...“. Je to krátká upomínka v Božím slově na zážitek komorníka, kterému svědek Pána Ježíše, evangelista Filip, přišel vydat svědectví. Četl právě místo o Beránku. I náš pohled je zaměřen na pojem Beránka, předzvěděného před ustanovením světa. V prorocích se píše, že tento Beránek přijde a vysvobodí lid z hříchu; a právě tuto část si komorník četl, a dostal vysvětlení, co to znamená. Že je to oběť Pána Ježíše Krista, která se už mezitím stala skutečností. Beránek před ustanovením světa, Beránek skrze proroka Izaiáše

předzvěděný, později v Písmu čtený jako událost, která se už stala. Když se podíváme do evangelia Janova 1, tam Pán Ježíš jako Beránek Boží vstupuje na scénu a je představen lidu, J 1, 29 : „ Druhého dne uzřel Jan Ježíše an jde k němu a řekl. Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa“. Jako by trvale zněla tónina Boží, na které je celá kompozice Božího díla záchrany postavena – na pojmu Beránek. Od předzvědění, přes proroky, kteří o něm hovořili, k Janu Křtiteli, který ohlašuje: On je už tady, Beránek Boží, který snímá hřích světa. Jakým způsobem odstraňuje hřích? Tím, že prolil svou krev. To jsme si právě připomínali. Pán Ježíš přišel, aby byl ukřižován. Apoštol Jan ve svém evangeliu o něm píše, že nesl svůj kříž. Podívejme se na ten středobod – Kristus ukřižovaný, úděl Beránka se stal skutečností. Evangelisté nám různým způsobem popisují tu událost, kdy Pán Ježíš plnil úlohu Božího Beránka a nesl hřích světa. Čtěme J 19, 17:“A nesa kříž svůj, šel na místo, které slove popravné, židovsky Golgata“. Předzvěděný, předpověděný, ohlášený, uskutečněný – o něm čteme svědectví, a apoštol Jan nám říká, jak to vypadalo, když Pán Ježíš šel, aby se stal obětí za hřích světa. Šel, nesa kříž svůj. Evangelisté nám tu těžkou chvíli popisují různým způsobem. Nesl kříž svůj. Je zvláštní, že Jan, který nám popisuje Pána Ježíše jako Božího Syna, je velice stručný, když popisuje cestu na Golgatu. Říká krátce: Nesl svůj kříž. On, Beránek Boží, Boží Syn, nesl svůj kříž. V jiných evangeliích je událost zachycena trochu podrobněji. Lk 23, 26n vykresluje, co se událo, když Pán Ježíš nesl svůj kříž. Od verše 26: „A když jej vedli, chytivše nějakého Šimona Cyrenského, jdoucího z pole, přinutili ho, aby nesl kříž za Ježíše. Šlo za ním velké množství lidu a žen, které plakaly, a obrátiv se k nim Ježíš, řekl: Dcery jeruzalémské, neplačte nade mnou, ale nad sebou a nad svými dětmi, nebo přijdou dny, kdy řeknou: blahoslavené neplodné, a které nekojily. Tehdy začnou říkat horám, padněte na nás a přikryjte nás.“ Zde se dovídáme, co se stalo cestou na Golgatu. Tak nějak mě bolí, jak my lidé dokážeme pokazit nebo obrátit naruby, co se dá. Nedávno byla v českém rozhlase relace o řešení náboženských otázek, a kdosi se ptal, zda Pán Ježíš věděl, že bude vzkříšen. Jestli to věděl, tak to nebylo tak hrozné, a ukřižování se dalo vydržet. Ukřižováno bylo přece víc lidí. Někdy se člověk musí

stydět za odpovědi, které tam zazněly. Závěr byl, že to asi nevěděl. My lidé dokážeme obrátit naruby, co se dá. PJ věděl, že bude ukřižován, a že vstane z mrtvých, jasně to říkal, a učedníci na to byli připraveni. Ale v čem je představa lidí tak hrozná? V tom ukřižování? Ženy zde plakaly nad Pánem Ježíšem jako nad nějakým ubožákem, který nese kříž. Musely ho oplakávat. Pán Ježíš jim řekl, že mají mít něco jiného na srdci – mají plakat nad sebou. Nad tím bych se rád zastavil. Totiž nad některými detaily. Představte si: Pán Ježíš jako Boží Beránek přišel, pro nás zjevený v pravou chvíli, aby se stalo Boží dílo spásy skutečností. A On to byl, kdo měl všechno ve svých rukách, šel tou cestou dobrovolně, a byl dirigentem všech událostí. On nebyl zaskočen těmi, kdo ho přišli zajmout. Když se blížil Pán Ježíš k Jeruzalému o posledních Velikonocích, říká: „V Jeruzalémě budu zabit, a pak vstanu z mrtvých“ – pak se přiblížili k městečku a praví: „Tak hoši, tam a tam běžte a přiveďte oslátka (aby se naplnilo Písmo)“. A za chvíli se učedníci ptají: „Kde máme připravit večeři?“ „Jděte za mužem se džbánem, on vám ukáže to místo“. Kdo dával příkazy a řídil běh událostí? Pán Ježíš – a mě uchvacuje, jak všemohoucí Bůh dokáže řídit okolnosti aniž by kohokoliv znásilňoval. Pán Ježíš nikoho neznásilňoval. Dával pokyny těm, kteří ho chtěli poslechnout. A kteří ho nechtěli poslechnout, nesměli dělat to, co chtěli sami. Přišel do chrámu, dělal pořádek mezi kupci a volal: „Psáno je: „Nedělejte z domu mého Otce dům kupecký, protože je psáno: Dům můj je domem modlitby.“ Opět se dovolává Písem, vždyť lidé tam přicházeli podle zákona Božího. A Pán Ježíš jim připomíná: „Jestli chcete chodit do chrámu, tak tam budete chodit tak, aby to byl dům modlitby.“ Pán Ježíš udělal pořádek, odvolal se na Písmo takovým způsobem, že žádný nemohl říci: děláš to špatně. Jedná suverénně. Potom v zahradě Getsemanské, když zápasil a prosil o poddání se Boží vůli, když ho přemáhala hrůza – ne z toho, že bude přibit na kříž, tak umírali tisíce lidí, ale z toho, že obrovská hora hříchů celého světa bude na něho naložena. V tom byla ta hrůza, hrůza našich hříchů. Pán Ježíš nebyl jako nějaký hodný chlapeček, který se chtěl přiznat, že něco provedl, On se stal viníkem do posledního písmene. Jen tak mohla být spokojena Boží spravedlnost. Řešila se

otázka: Kdo lhal, kdo kradl? Pán Ježíš říká: JÁ. Kdo vraždil? JÁ. Vzpomeňme si na nejhorší hříchy popsané v Bibli. Pán Ježíš říká, udělal jsem to JÁ. Kdo udělal něco špatně? JÁ. Kdo neudělal něco, co měl udělat, a zůstal dlužen? Zase JÁ. Šlo to od těch nejhorších provinění, na které lze pomyslet, od zrady a křivých přísah až k takovým maličkostem, že jsem neudělal něco, co jsem udělat měl – a Pán Ježíš říká, za to mohu JÁ. V zahradě Getsemane je ochoten toto vše přiznat. Moji milí, víte, jak je těžké přiznat se k něčemu, co jsem provedl. Lidé jsou ochotni bít se do krve a bránit se, „já jsem to neudělal“. Pán Ježíš musel ochotně říci „já jsem to udělal“. Přestože nenáviděl bezbožnost, jeho cit byl krásný, byl spravedlivý, čistý, teď musel říci: „to jsem udělal já“. Jsou lidé, kteří nesnášejí třeba čmeláka. Jedna sestra byla ochotná vlézt pod postel, čmeláka nemohla ani vidět. A jsou i jiná zvířátka, která někdo nemůže ani vidět, třebaže nic nedělají, ale má k nim odpor. Pánu Ježíši, svatému Božímu Synu, byl takto odporný hřích. On se nikam neschoval, ale oznamuje: „Já jsem to udělal.“ To byla ta hrůza Golgaty, hrůza Getsemane. Proto se Pán Ježíš potil krví, a proto byla na Golgatě tři hodiny tma. A proto ta slova: „Bože můj, proč jsi mě opustil?“ On věděl, že bude vzkříšen, ale tato událost byla tak ojedinělá v historii - Beránek Boží nesl hřích světa. S vděčností vzpomínáme, že se to stalo skutečností. Ten, který tu tíhu nesl, byl stále páнем situace. Když ho horda přišla zajmout, ptá se: „Koho hledáte?“ „Ježíše.“ „To jsem já.“ Padli na zem. Ti, kdo ho přišli zajmout, neměli nárok ho zajmout. „Tak mě odvedte, ale tito ať odejdou.“ Suverénní velitel. Jde do děje jako suverén, přitom ostatní chrání. Když se authority před Velikonocemi domlouvali o té zradě, měli velikou starost, aby to nebylo ve svátek, aby nedošlo k rozbroji v lidu. Nikdo nepočítal, že bude Pán Ježíš zrazen při poslední večeři. Ani Jidáš ne, ale Pán mu v pravou chvíli řekl: „Když ses rozhodl, tak to udělej spěšně a teď.“ A Jidáš vyšel do tmavé noci, aby kněžím řekl, že teď už se to musí stát. Dal Pán Ježíš Jidášovi příkaz, aby něco udělal? Ne, jenom mu řekl: „Co chceš udělat, to udělej.“ Byl velitelem, který ovládal situaci, aniž by kohokoliv znásilnil. „Jidáši, nač ses připravoval a nač ses těšil, teď to uděláš.“

Tímto způsobem probíhají i události cestou na Golgatu, o kterých jsme si četli u Lukáše. Pán Ježíš jde cestou, nese svůj kříž, když tu se objeví Šimon Cyrenenský. Kolik je v tom historie! Kolik křížových cest lidé nachodí po kolenou a s pláčem nad Pánem Ježíšem, co všechno vytrpěl. Traduje se, že Pán Ježíš padl pod křížem, a Šimon mu musel pomoci, ale já to v Bibli nečtu. Pán Ježíš šel a nesl svůj kříž. Tečka. Tu se objevil Šimon Cyrenenský, šel z pole. Představte si tu scénu. Jde dav lidí, volá „ukřižuj, ukřižuj!“ Vedou Pána Ježíše na popravu, a někdo si jde mirnix tirnix z pole domů. „Člověče, co si myslíš? My tady bojujeme za spravedlnost, aby tenhle člověk, který se dělal Božím Synem, byl ukřižován, a tebe to nezajímá, ty si jdeš z pole? Pojd' a nes ten kříž!“ Bylo to vlastně přinucení toho muže, aby se zařadil: „Jdeš z pole, máš dost síly, tak nes ten kříž.“ A teď vidím, že se stalo něco krásného. Když Pán Ježíš nesl kříž, asi nemohl hovořit. Ale když Šimon Cyrenenský kříž převzal, otočil se Pán k ženám a říká: „Nade mnou neplačte, ale nad sebou.“ Všechno bylo tak účelně sladěno, celý průběh toho děje, jímž Pán Ježíš procházel jako Boží Beránek. Jakmile Pán odložil kříž, mohl promluvit k zástupu žen. Chceme si to připomínat z Boží milosti právě dnes, při této jeho Památce. Všichni jsme mohli prožít chvíle, kdy jsme se setkali se Spasitelem, kdy jsme plakali nad sebou samými, nad svými hříchy, které musel Pán Ježíš nést. On je Božím Beránkem, který vykonal dílo naší záchrany. On, který byl předzvěděn, přišel v pravý čas, dílo vykonal, Beránkem zůstal, a je mu svěřena všechna moc, jak čteme ve Zjevení. O tom můžeme rozvažovat sami doma, obdivovat velikost a krásu, která je nám v Pánu Ježíši Kristu zjevena a darována k naší záchraně z veliké Boží milosti.

Poznání Boží vůle a naplnění Duchem Svatým.

Moji milí, málokdy jsem stál s takovou nejistotou před shromážděním, jako dnes v Ostravě, zvláště proto, že se probírá tak závažný oddíl z Božího Slova. K tomu, co jsme slyšeli před chvílí, následují dva velké důrazy, cítím je i pro sebe. Je to poznání Boží vůle a naplnění Duchem svatým. Dva veliké důrazy. Zeptá-li se mě někdo: „Pověz mi jak žiješ, něco o tvé cestě za Pánem Ježíšem“, tak každému velmi rád povím o tom, jak jsem Pána Ježíše přijal, jak jsem mu uvěřil. Pak se mě může zeptat: „A co děláš dnes, jak dnes chodíš s Pánem Ježíšem?“ Najednou jsem přistižen, a právě proto mluvím o své nejistotě. V této chvíli nechci před vámi stát jako učitel, ale jako někdo, kdo se chce sám naučit. Co říci k tomu, jak chodím s Pánem dnes? Slyšeli jsme o dítěti, které může zůstat v kojeneckém věku. Kdo přijal Pána Ježíše Krista, prožil základní životní událost. To je už za námi. To už bylo. Ale co je dnes? Život se nedá naučit, ten se prožívá. Četl jsem jedno vyjádření, které chci použít jako příklad. Jistému zájemci o práci s počítačem a programování bylo řečeno: „Programátorem se nemůžeš vyteoretizovat, staneš se jím jediné tak, že budeš programovat.“ Tak je to i s následováním Pána Ježíše. A stejně i s Boží vůlí. U toho prvního důrazu bych se rád zastavil nejdříve. Jak poznám Boží vůli pro sebe dnes? Mám-li chodit v moudrosti, musím vědět, jak. Jsem přesvědčen, že poznání Boží vůle je upřímné přání mnoha věřících lidí, mladých bratří a sester zvláště. Potřebují a ze srdce si přejí znát Boží vůli pro určité situace svého života. Jak se to dělá? Právě Boží slovo nám ukazuje, že poznávání Boží vůle není jen okamžitý zážitek pro mou současnou potřebu, ale že je to určitý životní styl, způsob života. Nestačí, abych se zajímal o Boží vůli pro sebe až když se octnu na určité životní křižovatce, jde o to, abych se naučil poznávat Boží vůli vůbec. Jaká Boží vůle vůbec je? V první řadě Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni. Jestli ještě někdo nepřišel k Pánu Ježíši

jako ke Spasiteli, tak nesplnil první úvodní požadavek Boží vůle. A co je Boží vůlí dál? „Ta je Boží vůle při vás, totiž posvěcení vaše.“ A už

jsem přistižen. To je ta moje nejistota, jak se říká: přistižen na hruškách. Ty chceš znát Boží vůli? Je pěkné, když mladý bratr chce vědět, koho mu Pán připravil za manželku; když se mladá sestra rozmýšlí a nejedná lehkovážně, ale ptá se: „jaké manželství by pro mne bylo podle Boží vůle?“ Je to závažné, ale ptala ses někdy v životě po tom, co je prvořadé, totiž tvoje posvěcení? Mám za to, že budeme-li se starat o Boží vůli v jejím celku, budeme ji umět rozeznávat i v jednotlivých dílčích krocích. Slovo Boží nám připomíná jednu velmi důležitou věc. Že je třeba mít smysly vycvičené k rozeznání dobrého a zlého. Moji milí, jsem teď před vámi velice nejistý, a opět vám řeknu proč. Protože Boží slovo a Bůh chtějí něco po mně. Nejistota není v tom, co učinil Pán Ježíš, jeho dílo je hotové a dokonalé, ale nejistý jsem tehdy, když se jedná o Boží pohled na mne. Jak já poznávám Boží vůli ve svém životě? O životní styl jde, o životní zaměření. Je napsáno, že Bůh připravil dobré skutky, abychom v nich chodili. Nemusím šlapat do prázdna. Bůh připravil dobré skutky, jen v nich chodit. Znovu se ptám a znovu si nejsem jist. Kolik těch dobrých skutků Bůh připravil? Možná se ptáme: „když objevím dobrý skutek, který mně Bůh připravil, jednou za týden? Je to dost, nebo málo?“ To je málo. Přišel jsem na to, že těch skutků, těch činů, které Bůh připravil, je nekonečná řada. Každý okamžik mého života je připraven mým Pánem jako taková šlápota. A Pán čeká, až do jeho šlápěje stoupnu. Mně napadne zeptat se třeba jednou za týden, kde je ten dobrý skutek, abych ho udělal. Mezi tím jsem jednotlivé minuty a vteřiny dne prošel slepě. To je moje nejistota. Boží slovo chce po mně něco dnes. To je poznávání Boží vůle. Dejme si další příklad. Jak to prakticky dělat? Snad abych si denně vyprošoval: pane, dej mi poznat svoji vůli? Zde je odezva: V Iz 58 Bůh vyčítá svému starozákonnímu lidu, že se doptávají a chtějí poznat jeho vůli. Stojí za to, přečíst si celou kapitolu, kde je přímo řečeno: „Jako by byli chtiví mojí vůle, ale já vám neodpovím,“ říká Bůh. To, že Boží vůli očekávám, se nepozná podle toho, že se za ni modlím, ale podle toho, že ji vykonávám. Setkal jsem se s věřícími lidmi, a velmi si jich vážím, kteří říkali: „Prosil jsem za poznání Boží vůle s upřímným rozhodnutím, že to, co mi Pán ukáže, udělám. Ať je to třeba proti

mému přesvědčení, proti mým názorům. Ať je to jakkoliv.“ Když nám takoví bratři a sestry potom vyprávějí své životní zážitky, vidíme, jak Pán sám jejich život formoval, ztvárňoval. „Bude-li kdo chtít vůli moji činit, ten rozezná.“ Tady jde o upřímné odhodlání vnitřní. Nevidí je nikdo z nás. Můj bratr, který sedí vedle mne na židli ve shromáždění, nepozná, jak upřímně stojím před svým Pánem, ale Pán to ví. A „bude-li kdo chtít vůli moji činit, ten rozezná.“ Kéž bychom odcházeli z tohoto místa osloveni Božím slovem. Nejde o to, co bylo v minulosti, co bylo včera. To byl základ. Jde o to, jak Boží přítomnost, Boží vůli, prožíváme ve svém životě dnes.

Potom je tu další velmi závažná kapitola - plnost Ducha Svatého. Prožívám a z Božího slova vyrozumívám, že je to stejné jako s poznáváním Boží vůle. Nejde o okamžitý prožitek, ale o životní styl. Ptá-li muž, koho si má vzít za ženu, chce znát jasně Boží vůli pro okamžitou potřebu, protože ho to momentálně nejvíc zajímá. Ale, moji milí, my máme znát Boží vůli pro to, co Boha zajímá. Když budeme poznávat, co Boha zajímá při nás, tak budeme požehnaní i na svých vlastních cestách. Díval jsem se do slova Božího a vyhledal události popisované ve Skutcích, kdy učedníci byli plni Ducha svatého. Byly to chvíle, kdy byli hotovi dělat to, co byla Boží vůle. Ano, je to Boží vůle, abychom darem, kterým jsme byli obdarováni, byli naplněni. Jak se stalo, že někdo z nich byl naplněn? Zaujala mě jedna věc. Nikde není napsáno, že by o plnost Ducha svatého někdo prosil. Naopak. Naplnění byli Duchem Svatým v určitých životních situacích. Je dobře se podívat, v jakých. Když apoštol Pavel prožil své obrácení, přichází k němu Ananiáš a říká: „Bratře, Pán Ježíš mě poslal, abys prohlédl a naplněn byl Duchem Svatým“, tehdy se se Saulem stala velká změna. Stal se apoštolem Pavlem, znovuzrozeným člověkem, Božím dítětem. Další zajímavá událost: když se Pavel setkal na své první misijní cestě s černokněžníkem Elimasem: „naplněn byl Duchem svatým a řekl: „Aj nyní ruka Páně nad tebou a budeš slepý.“ (Sk 13, 9 – 11). Ptám se: Kdy byl naplněn Duchem svatým? Když u něho byl Ananiáš, nebo v Antiochii, nebo na ostrově, kde se jim protivil Elimas? Jde o životní styl. Ptám se: Kdy apoštol Pavel o naplnění Duchem svatým prosil? Ani v prvním ani ve druhém případě.

Když říká: „Pane, co chceš, abych činil?“, dostává odpověď: „Běž tam a tam, bude ti oznámeno.“ Ve druhém případě neprosí o nic, ale jako Boží služebník byl naplněn Duchem svatým, a v dané situaci udělal, co bylo třeba. Takový je způsob, jak žít v plnosti Ducha. Upřímně se ptej: „Pane, co chceš, abych činil?“ – a Pán (je-li tvá touha upřímná), naplní tvé srdce Duchem svatým k vykonání toho, co je pro tuto úlohu zapotřebí. Třetí setkání s Elimasem se stalo na první misijní cestě. Znamená to, že mám vyprošovat a vyprošovat plnost Ducha, a až budu naplněn, tak mohu něco dělat? Ne. Vydej se na misijní cestu, jdi tam, kam tě Pán posílá, a až budeš v situaci, kdy to budeš potřebovat, Duch Svatý tě naplní ke zvládnutí situace. To je způsob naplňování Duchem svatým, to musíme prožívat. Velmi se mi také líbí scéna, kdy učedníci po uzdravení chromého v chrámě byli předvedeni před židovskou radu, a bylo jim pohroženo, aby už nemluvili v tom jménu (Sk 4). Učedníci a apoštolé se pak shromáždili, modlí se a prosí: „ty vidíš, jak se shromažďují proti tobě, jak chtějí zabránit svědectví. Milostivě se skláněj a dej nám mluvit slovo tvé svobodně a směle.“ To místo se zatřáso a všichni byli naplněni Duchem svatým. Kdy byli naplněni? O Letnicích nebo až teď? Podívejte se, jde o životní styl. Duch Svatý jako dar, jako zapečetění, které jsem dostal jako Boží dítě, to je skutečnost, za kterou mohu jen děkovat. Moje nejistota je jedině v tom, jak jsem Ducha svatého poslušen, jak se mu dávám k dispozici, aby mě naplňoval a používal. Je to životní styl. Nezávislá se tak, že se modlíš a prosíš a prosíš, ale tak, že v poslušnosti jdeš, bereš zodpovědnost, a Duch Boží to dotvrzuje vystrojením a mocí ve tvém životě. Epištola Efezským mně odhaluje jednu důležitou věc. Když se apoštolé modlili ve 4. kapitole Skutků, neprosili za naplnění Duchem svatým, ale aby mohli svobodně a směle mluvit Boží slovo. Naplnění Duchem byla Boží odpověď na jejich upřímnou prosbu. Kdybychom byli všichni žádostivi mluvit Boží slovo směle, ne nějak naučeně, svým spolužákům, spolupracovníkům, hovořit o Pánu Ježíši tak, jak ho poznávám, jak s ním chodím, co pro mne znamená, s upřímnou touhou v srdci, Duch svatý mě naplní, abych to uskutečnil. Sám to nedokážu.

Víte, Boží slovo je velmi přesné. Jak by například znělo: „Naplnění buďte Duchem a mluvíte v jazycích.“ Velmi si vážím toho, co v Božím slově napsáno je, ale i toho, co tam napsáno není. Nikde nečtu, že budeš-li naplněn Duchem, budeš mluvit v jazycích. Právě naopak. To se stalo o Letnicích. Když byl naplněn Duchem svatým apoštol Pavel, mluvil tak, že to slyšel jak Sergius Publius, tak i Elimas, a rozuměli tomu. Bratři, budeme-li plni Ducha svatého, budeme navzájem hovořit ve chvalách, písních, žalmech - ne v jazycích. Bible nám rovněž říká, za co máme prosit, když se nám něčeho nedostává. Je napsáno: „Nedostává-li se vám moudrosti, pros, a dá vám Bůh.“ Dá nám moudrost, kterou potřebujeme k našemu chození. Nikde nestojí: „Nedostává-li se ti Ducha, pros za něj.“ Budme na to opatrní. Ne v míru dává Bůh Ducha – tomu, kdo v poslušnosti před jeho tváří chodí a žije. Je to kus života – vše, co nám Bůh ve své milosti dává, čeho jsme účastni. Važme si toho. Co je Boží vůle? Aby všichni lidé byli spaseni. Je-li zde někdo, kdo se s Pánem Ježíšem ještě nesetkal jako se Spasitelem, Boží vůlí je přijmout spasení. A pro ty, kdo jej už přijali, i pro mne, je Boží vůlí moje a vaše posvěcení.

Izaiáš 13, 6.7.9

Otevřeme si proroka Izaiáše 13, 6.7.9:

Kvělte, nebo blízko jest den Hospodinův, jako zpuštění od Všemohoucího přijde. A protože všeliké ruce oslábnou, a všeliké srdce člověka rozplyne se. Aj, den Hospodinův přichází přísný, a zuřivost a rozpálení hněvu, aby obrátil tu zemi v poušť, a hříšníky její z ní vyhladil.

Úžasný pohled do budoucnosti, který by měl lidem nahnat obavu a strach. Jak souvisí s tím, o čem píše apoštol Petr, který také mluví o určitém konci. Rád bych podtrhl slovíčko všemohoucí. Hovoříme-li s lidmi o Bohu, kdo On je, lidé připojují různé přívlastky, různá přídavná jména. Představují si, že jako Bůh by měl být vševědoucí, všemohoucí, svatý, věčný atd. Zde je slovo všemohoucí. V tom je záruka budoucnosti. Už jsme slyšeli, že Pán Bůh je garantem naší budoucnosti. Tím může být jen ten, kdo všechno může. Pak je to spolehlivý garant. Rád bych se podíval na tuto stránku Boží velikosti, vyjádřenou slovem „všemohoucí“. Z pohledu Starého zákona je hrůza, o které mluví prorok Izaiáš, spojena s pojmem „všemohoucí“. Nadpis kapitoly je: břímě Babylona (O vyvrácení Babylóna). Jak si máme spojit Boží lásku s tímto projevem hrůzy? Ke své velké radosti jsem objevil, že ve Starém zákoně, a vůbec v Božím slově, má pojem všemohoucí dvě stránky. Podívejme se na první místo v Bibli, kde se tento pojem vyskytuje. Je to 1.Mojžíšova 17,1: „Já jsem Všemohoucí (Él Šaddaj), chod' ustavičně přede mnou a buď dokonalý“. Tyto dva pohledy pak Boží slovo rozvíjí. Je napsáno, že i hněv bezbožníka musí Boha chválit. Proti Boží všemohoucnosti se žádný odpor neprosadí, i ten největší odpůrce nakonec skončí před Božím soudem. To ovšem není Boží záměr a cíl. On chce svoji všemohoucnost uplatnit jiným způsobem. Proto přichází k Abrahamovi a nabízí mu: „Já jsem Bůh všemohoucí, a svoji všemohoucnost chci dát k dispozici tobě“. Takový je Boží záměr. Tím se, moji milí, dostáváme k budoucnosti, která začíná dnes. Budoucnost lidí velmi zajímá. Vzpomeňme na knihu

„Vzpomínky na budoucnost“. Ale skutečná budoucnost věřícího člověka začíná už dnes, protože Bůh se mně dává k dispozici jako Abrahamovi. On čeká na toho, kdo mu je poslušný, a kdo se mu poddá. Abraham mohl říct „Ne“, když mu bylo řečeno, aby obětoval svého syna Izáka. Neřekl, a právě v tom je krásně skloubena Abrahamova důvěra s poslušností. Kde se takto člověk svěří Bohu, Bůh pak pracuje jako Všemohoucí. Zpětný pohled na Abrahamův život nám skýtá krásný obraz Boží pravdy a skutečnosti. Zahrnuje jeho zážitek s Izákem, jeho chození po této zemi. Hetejší ho uznávali a říkali: „ty jsi jako kníže mezi námi“ – to všecko byl Boží rukopis v jeho životě. Odevzdat se Bohu jako Všemohoucímu někdy až strach nahání. Mohu procházet i bolavými zkušenostmi. Bojím se toho? Abraham se nebál. Svěřil se a probojoval se. Přišel ke škodě? Byla ta bolest na újmu? Nikoli. Vše, čím procházel, posloužilo k obohacení jeho života. Milí, uvažujeme-li o budoucnosti z tohoto hlediska, nebojme se dát celou důvěru tomu, který je Všemohoucí. On svou všemohoucnost chce uplatnit při vytváření něčeho nádherného v našem životě.

A pak jedno překvapení. Podívejme se do 2.M 6, 3: „Ukázal jsem se Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi jako Bůh všemohoucí. Ale své jméno, Hospodin, jsem jim nedal poznat.“ Zde se vzpomíná, jak se Bůh ukázal praotcům jako Bůh silný, všemohoucí, a zároveň to je úvod k Mojžíšovu vstupu do Egypta. Říká: „Uvidíš, jakým způsobem budu zacházet s Egyptem.“ Také jako Bůh všemohoucí, který na Egyptu ukáže svou moc. A jak krásně zní ta 2. Petrova, kde se hovoří o naději ke spasení. Bůh nechce, aby kdo zahynul, ale aby všichni ke spasení přišli. Tentýž Všemohoucí v Izajáši říká, že přijde, aby vyplenil hříšníky ze země. Jaké úžasné rozpory Boží lásky, Božího vztahu! Skutečně, Bůh nesnese něco zvrhlého, zvráceného, co je spojeno s hříchem, a Všemohoucí zařídí, aby vše zvrhlé bylo odsouzeno. Ale On to vlastně nechce! Představte si někoho všemohoucího, jak říká: „A já nechci...“ A potom: „Prosíme vás, smiřte se s Bohem.“ Jak to, že ten Všemohoucí nemůže prohlásit: „A bude to!“ On to může - ve věci soudu a odsouzení, ale ve věci nabídky milosti chce, aby všichni ke spasení přišli. Prodlévá a shovívá. Toho je plná i závěrečná kapitola 2.

Petrovy. Když se z tohoto hlediska dívám, jaký Bůh je, a jak se nám ukazuje, těší mě to a přemáhá. Je to skutečně podnět k radosti pro Boží děti, a může to být významným pozváním pro ty, kteří Pánu Ježíši ještě nepatří. Vždyť On přišel, abys byl zachráněn. Abys mohl prožít Boží všemohoucnost z té krásné stránky. Abys nemusel prožít Boží všemohoucnost ze strany soudu, který přijde. Zpráva probíhá celým Starým zákonem, až je nám Boží velikost ukázána tím nejkrásnějším způsobem v Pánu Ježíši, který praví: „Všecky věci jsou mi dány.“ On je to, kdo má veškerou moc. Má ji proto, aby ji daroval, rozdal. Ještě se zmíním o jedné věci. Ve 2. Petrově je potvrzena charakteristika toho, co přijde. Lidé vynakládají velké úsilí, aby vybudovali spravedlnost, spravedlivou společnost. Je to urputný zápas. I společnost ve které jsme žili donedávna, která v současné době jakoby ztratila dech, chtěla a usilovala o jakousi spravedlnost, sociální, veездеjších věcech. Když to ještě bylo v plném proudu, a já byl na vysoké škole, prožíval jsem všechny ty zápasy a nespravedlnosti, které se v zájmu spravedlnosti odehrávaly. Uvědomoval jsem si marnost a pošetilost lidí, zvláště těch, kteří do toho šli upřímně, s představou, že vykonávají něco spravedlivého i za cenu osobních obětí. Lidé, co vy chcete vybudovat? Spravedlnost v rozdělení výrobních prostředků, abyste měli všichni stejně? – to je jen spravedlnost lidská, omezená na nějaký čas. Mně jde o spravedlnost Boží, aby Bůh přišel ke svým nárokům v mém životě. O to mně má jít. Teď je zase jiná doba, chce se budovat spravedlnost jinačí, něco rehabilitovat, něco vylepšit. Za jakou cenu? Za cenu jakých obětí? Zase to bude spravedlnost lidská, omezená. Ale něco zůstává. Nebe a země, to bude oblast, kde přebývá spravedlnost. Když se jednalo o zápas za spravedlnost, měl jsem vnitřní upokojení. Mohu se jako věřící člověk připojit, abych nestál stranou? Nemohu. Mám, dokonce musím bojovat za spravedlnost, ale za jakou? A tu jsem se přesvědčil, že mým největším zápasem je, abych zůstával blízko Pánu Ježíši, aby se v mém životě uplatňovala jeho vůle. Ať lidé vybudují jakoukoliv spravedlnost, vždy to bude spravedlnost lidská, konečná, pochybná. Ale já jdu za Králem, který spravedlnost dává v plné míře; to je také součást mého svědectví lidem kolem mne. Toužíš po spravedlnosti? Spravedlnost

bude, ten Všemohoucí ji garantuje, ale nevytvořím ji já, ale on mně ji daruje. Protože já jako sobecký člověk nemohu žádnou spravedlnost vybudovat. Jediný, kdo je garantem Boží spravedlnosti, který přišel, aby svůj život položil jako oběť vykoupení z hříchu, ten tu spravedlnost uskuteční. Tohoto Krále jsem si zvolil pro svůj život. Je krásné takto vidět budoucnost, kterou Pán Ježíš dá, kterou připravuje. Ještě se podívejme do 2. Timoteovi 4, 7-8. „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod.“ Zde jakoby se loučil jeden z upřímných a srdnatých bojovníků toho Krále, který spravedlnost dává a působí, který je zároveň spravedlivým soudcem. Takovým, který sám na sobě unesl spravedlivý soud – za můj hřích. On je hoden, aby byl spravedlivým rozsuzovatelem všech věcí. Je to Pán Ježíš. Pavel uzavírá svůj život. Naplnil ho důvěrou tomu, kterému uvěřil, nadějí, že bude na věčnosti s ním. Je zde zmínka také o náplni té budoucnosti. „Je mi odložena koruna spravedlnosti, kterou mi dá v onen den Pán (i ostatním), ten spravedlivý soudce“. Jakou zásluhu mají ti, kteří korunu dostanou? Co musí vykonat? Apoštol Pavel vytrpěl mnohá příkoří, mnoho zemí procestoval, několikrát byl bit. To se někdy říká: „Co musím vytrpět, abych dostal tuto korunu, která je pro všechny, kteří...“ co? Evangelizují, namáhají se, chodí...Ne, „kteří milují to slavné jeho příchod“. A to je, moji milí, nabídka pro všechny. Milujeme příchod Pána Ježíše? I v tom může být pro nás někdy zádrhel. Ono totiž nejde o to, že budeme vtrženi do nebe a navždy s Pánem, ale o „slavné příchod“ Pána Ježíše. Ten rozdíl bych rád zdůraznil. Příchod Pána Ježíše pro církve znamená, že my všichni vykoupení „zachvácení budeme do oblaků vstříc Pánu v povětří“. Ono „slavné příchod“ je jiný příchod. Pán Ježíš sestoupí na tuto zem, naplní se slova, že ho poznají ti, kteří ho bodli, a každé koleno před ním poklekne. Bude to o něco později, po době soužení, Pán Ježíš přijde jako Král. A to bude skutečně „slavné“. Jestliže miluji a těším se na příchod Pána Ježíše, o němž píše Pavel, tak nejde o tu první událost, kdy mě Pán odsud vytrhne, budu v jeho příbytcích a bude mně dobře, ale je to těšení se na jeho příchod ve

slávě na tuto zem, kdy mu bude vzdána pocta. Toto máme milovat, tu poctu a hold Pánu Ježíši, na to se těšime. V původní řeči jsou pro tyto dvě události dva odlišné výrazy: 1) parusia (přítomnost Pána Ježíše), = být s Pánem, být s ním, 2) epiphané, „slavné příchod“, událost, kterou popisuje Matouš (24. a 25. kap.) – kdy Syn člověka přijde, a bude to jako blesk viditelný od jedné končiny země do druhé, epiphané, zjevení slávy Pána Ježíše Krista. Taková je budoucnost. Je nám předložena úžasná věc – Boží všemohoucnost. Je nám k dispozici proto, aby v našem životě něco vytvořila, jestliže se jí poddáme. Jinak zbývá jen Boží všemohoucnost, která soudí, drtí, ale to Bůh nechce. Říká: „Chod' přede mnou, a já budu všemohoucí ve tvém životě.“ Slova apoštola Pavla: „my se chlubíme nadějí.“, ale chlubíme se také Bohem, nezapomínejme na to. Máme naději, a chlubíme se Bohem, který nám tuto naději zabezpečil v Pánu Ježíši Kristu. Kéž jsme za to vděční!

Všemu se přibližuje konec

Jeremiáš 26,1–6 (Ek)

Na začátku kralování Jójakima, syna Jóšijášova, krále judského, stalo se od Hospodina toto slovo: „Toto praví Hospodin: Postav se na nádvoří Hospodinova domu a mluv proti všem judským městům, která se přicházejí klanět do Hospodinova domu, všechna slova, která jsem ti přikázal, abys jim mluvil; neubereš ani slovíčko. Snad uslyší a odvrátí se každý od své zlé cesty, a já budu litovat toho, že jsem s nimi chtěl zle naložit za jejich zlé skutky. Řekneš jim: Toto praví Hospodin: Jestliže mě neuposlechnete a nebudete se řídit mým zákonem, který jsem vám vydal, a nebudete-li poslouchat slova mých služebníků proroků, které vám nepřetržitě posílám – a vy jste neposlechli! – naložím s tímto domem jako se Šílem a toto město vydám v zlořečení u všech pronárodů země.“

Dnes a zítra máme zajímavý předmět uvažování – všemu se přibližuje konec. Rád bych se spolu s vámi zamyslel nad tím, že ten konec má vždycky vztah k člověku, k lidskému počínání. Bůh je věčný, nekonečný, a když se hovoří o konci, vždy se to týká nás lidí. Je zajímavé, jakým způsobem Bůh do toho dění, do života nás lidí vstupuje. A právě ten Boží vstup je vyznačený začátky. Máme-li hovořit o konci, tak před tím musí být nějaký začátek. Je zajímavé zabývat se v Božím slově začátky. Začátků je spousta. Pamatuji si ze školy, že když se chce v matematice, v deskriptivě, něco vyjádřit, dát logicky dohromady, musí se vždy určit počátek souřadnic, těch může být celá řada, podle toho, jaký souřadnicový systém volím. Pak se v tom souřadnicovém systému něco děje. Stojí za to studovat (sledovat) počátky, které Bůh klade do našeho života. V přečteném textu se o jednom počátku mluví: „na počátku kralování Joakima, syna Joziášova“. Bylo by zajímavé podívat se do historických částí Božího slova, co to bylo za krále, kde se vzal, ale nebudeme se tím teď hlouběji zabývat. Stačí nám, že to byl Joakim, a že začal kralovat. Byl to počátek jeho působnosti, jeho zodpovědnosti, jeho činnosti.

Samozřejmě měl v životě ještě víc počátků. Když se narodil a začal se psát letopočet, první rok jeho života. Zde je řeč o tom, že začal kralovat. Vstoupil do zodpovědnosti; a to jsou okamžiky, kterých si Bůh všímá. Čteme, že právě tehdy se stalo slovo Hospodinovo. Co král od Jeremiáše uslyšel, je velmi zajímavé. Jednak prorok Jeremiáš měl vyřídit všechno, co mu Bůh svěřil, žádné slovo z toho neubrat (to je zásada Božího slova – vyřídit je celé), a potom ten obsah: „Zdali by aspoň uposlechli, aby se každý od cesty své zlé odvrátil.“ Ten verš je bohatý. Zaujal mě. Ve verši třetím čteme: „...které myslím učiniti jim pro nešlechtnost předsevzetí jejich.“ Lid izraelský se svými dějinami, rozptýleními a návraty, je potvrzením pravdivosti Božího slova do dneška. Je mnoho proroctví, která se týkají Izraelského národa, mnoho se jich už naplnilo, mnoho těch, která se ještě naplní. Znovu se podívejme do proroka Jeremiáše 31, 35 – 40.

„Takto praví Hospodin, který dává slunce za světlo ve dne, zřízení měsíce a hvězd za světlo v noci, kterýž rozděluje moře a zvučí vlnobití jeho, jehož jméno jest Hospodin zástupů: „Jestliže se pohnou ta nařízení před obličejem mým, také símě Izraelovo přestane býti národem před obličejem mým po všechny dny. Takto praví Hospodin: Budou-li moci býti změřena nebesa vzhůru a vyhledáni základové země dolů, také já zavrhnou docela símě Izraelovo pro všechno to, což činili, dí Hospodin. Až dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vystavěno bude město toto Hospodinu, od věže Chananeel až k bráně úhlu. A půjde ještě šňůra měřící naproti ní, ku pahrbku Gareb, a přitochí se k Gou. A všechno údolí těl mrtvých a popela, i všechno to pole až ku potoku Cedron, až k úhlu brány východní koňské posvěcené bude Hospodinu; nebudeť plněno ani kaženo více na věky.“

Je to silné slovo, Bůh zde potvrzuje pravdivost svých výroků. Já jsem Hospodin, který dělám to a to, a jestliže to, co se děje, celý chod vesmíru kdyby se mohl změnit, s mým lidem Izraelským se stane to, co jsem řekl. Své plány s ním dovedu do konce. Podle tohoto Božího vyjádření se můžeme dívat kolem sebe i dnes. Vidíme, jak je Boží slovo pravdivé. Bůh také řekl, že přesto, že byli neposlušní, mnohokrát v rozptýlení, „já je nezavrhnou, jako by nebyli mými, zůstanou trvale Božím lidem, s nímž má Bůh své plány. Ještě to město

bude vystavěno...“. A to říká Bůh v době, kdy byl Jeruzalém rozbořený od Nabuchodonozora a jeho vojsk. „Ještě zde bude to město stavěno.“ Poslední věta kapitoly potvrzuje, že „nebude pleněno ani kaženo více navěky.“ Ptám se: naplnilo se toto proroctví? Naplnilo se jiné proroctví, které také vyřídil Jeremiáš, že až bude odveden lid do zajetí, po sedmdesáti letech se navrátí zpět. Jeruzalém bude vystavěn – to se naplnilo. Ovšem potom byl znovu rozbořen za císaře Tita, a lid židovský rozptýlen po celém světě. Jako by to byly nové události, které lid musel prožít pro svoji nepoddajnost Boží cestě. Ale město bude znovu stavěno i po těch opakujících se katastrofách, a pak už nebude nikdy pleněno. Na tu dobu se těšíme, leží před námi. Už nikdy nebude pleněno! Když je řeč o Božích koncích, člověk neví, má-li být smutný, nebo se radovat. Řekl bych, že obojí je správné. Kdo Boží slovo neposlouchá, měl by mít před blížícím se koncem strach. Kdo podle Božího slova žije, může mít z Božích konců radost. Protože Bůh dává východisko, naději. Město, byť bylo mnohokrát neposlušné, bude znovu vystavěno a nebude pleněno. Té době jdeme vstříc. I současné dějiny Izraele jsou poučné. Co Izrael prožil až do narození Pána Ježíše Krista, i to, co se stalo v následujících tisíciletích, i co se stalo v posledních padesáti letech. Patřím ke generaci, která se o novodobých dějinách státu Izrael dověděla velice málo, nebylo to možné ani vhodné o Izraeli veřejně mluvit. Ale považuji za dobré si o historii tohoto lidu něco říct, protože patří k určitému znamení vrcholných dějin. Protože to, co Bůh řekl, neztratilo platnost za ty dva tisíce let. Mnozí by to chtěli vymazat, já ne. Pokud bude měsíc obíhat slunce a hvězdy budou svítit, vše, co Bůh řekl, se splní. On si mohl vybrat kohokoliv jiného, ale vybral si tento národ, aby na něm ukazoval pravdivost svých slov. Jak to dnes vypadá? Po dvou tisících let v zemi, která byla zdevastovaná, Jeruzalém v cizím panství, znovu je tu stát, který se veřejně a jednoznačně hlásí k Bohu, a s uctivostí přistupuje k Božímu slovu, kterému věří způsobem židovsky věrným. Vlastně to začalo už v minulém století (19.), kdy došlo k oživení, Židé se roztoužili po návratu do Palestiny. Bylo to těžké. Byli rozptýleni. Sama země byla pod tureckou správou. Právě tehdy spisovatel Theodor Herzl za všechny vyslovil myšlenku o domovině pro Židy. Jak

takové myšlenkové proudy dozrají ve svůj čas! Bylo to koncem 19. století, sílila touha mít někde židovský stát, bylo jim jedno kde, nemusela to být Palestina. Potom byl v Basileji první kongres, na kterém se vlastně už v roce 1897 rozhodlo o možnosti návratu. Nemluvím o tom proto, že bych propagoval sionismus, ale uvádím suchá historická data z poslední doby, abychom si uvědomili, k jakým úžasným změnám dochází po dvou tisících let, s nimiž nikdo v minulém století nepočítal. Bylo to nemyslitelné, a stejné to bylo i před 2. světovou válkou. Dnes je to skutečností, a doba, ve které žijeme, je překotná. Co tu dva tisíce let nebylo, dnes je. Tehdy, na počátku 20.stol. je napadlo, že by se do Palestiny mohli stěhovat tím způsobem, že si tam budou kupovat pozemky. Bohatí židé peníze měli, a turecký paša, který tam vládl, jim v tom nebránil. Kupovali si půdu, aby se tam právoplatně dostali. Nikdo jim to nemohl zazlívat. Pak nastala 1.světová válka, kdy se jedna z válčících velmocí, Anglie, dostala do úzkých, protože jim došel střelný prach. Naštěstí jistý židovský chemik v Anglii Ch. Weizman, vymyslel Angličanům náhradní výbušninu, která potom Anglii skutečně pomohla k vítězství, a Angličané jako odměnu Ch. W. (on nechtěl žádné peníze) splnili jeho přání: „Udělejte domovinu pro můj národ.“ Něco podobného, jako když Mardocheus žádal Ester, aby se zasadila o záchranu pro jeho a její lid. Teď, po 1.světové válce, to bylo podobné. Anglie pak měla protektorát nad zemí, ale dál se nedělo nic. Jakási Balfourova deklarace slibovala, že jim tam domovinu zařídí, ale i to usnulo. Propukla 2. světová válka, druhý všeobecný chaos. Výsledkem 2. světové války byl podnět, aby se uskutečnilo to, co bylo už po 1.světové válce přislíbeno, totiž udělat Izraelcům domovinu. I když se mezi válkami nic moc nedělo, přicházelo do země mnoho přistěhovalců, kteří si tam koupili půdu, zakládali zemědělské osady, a tak oživení touhy po návratu bylo silné. Přesto sami Angličané, kteří měli správu nad zemí, bránili přílivu přistěhovalců. Když se konečně domovina Židům měla otevřít i podle usnesení OSN v roce 1947, měl skončit mandát Britů nad tím územím, a OSN navrhla, aby území bylo rozděleno mezi Židy a Arabů. Jakým způsobem? Arabům mělo připadnout 12 000 km čtverečných, Židům 13 000 km čtverečných.

Zdalo by se, že Židům připadlo o něco víc, ale podíváme-li se na mapu, Izraelcům připadla poušť Negev, nehostinná pustina. To, co měli dostat rozumného na obdělávání, byl tenký proužek země v nejužším místě 14 kilometrů. Jeruzalém měl být mezinárodním městem. Odsouhlaseno. Je zajímavé, že v té době SSSR, Angličané i ti ostatní, byli velmi zdrženliví. Gromiko sice na počátku r.47 vytvoření státu Izrael velice podporoval, ale brzy Sověti zaujali odmítavý postoj. Předpokládali zřejmě, že představitelé židovského národa – Golda Meyerová, která byla později předsedkyní vlády, a ostatní význační lidé pocházeli z Ruska a Ukrajiny – že prostřednictvím těchto lidí bude Izrael státem, ve kterém budou moci uplatňovat svoje přátelské vztahy. Vidíme, jak se výpočty lidí pletou, jak rok s rokem přináší zvraty ve velké světové politice. Točí se to kolem Izraele. Ten žil, shromažďoval se, procházel dějinami, některé státy ho chtěly, jiné podporovaly, byly pro a proti, tak se to střídalo – a Izrael procházel a žil – jak je to možné? Protože to byla Boží cesta. V roce 48 v květnu bylo předání. Britský komisař odjížděl, nasedl na anglický křižník (bylo to v pátek), odjížděl oficiálně, k večeru, a ve stejnou dobu zasedal nový izraelský parlament, který deklaroval ujmoutí se vlády v předané zemi. Oni na to v Izraeli velice spěchali. Angličan měl na všecko dost času, s odjezdem nespěchal, ale oni to chtěli mít uděláno v pátek do západu slunce, protože pak byla sobota, a v sobotu by rozhodnutí udělat nemohli. Jsou o někdy úplné maličkosti, které se vpletou do celého dění. První ministerský předseda, David ben Gurion, dvě noci před tím, než se vyhlášení nezávislosti mělo uskutečnit, celý status toho prohlášení přepracoval. Vyhlášení samostatnosti státu musí být vypracováno řádně, právnicky odborně, byl to dlouhý spis. Ale Davidovi ben Gurionovi se text nelíbil. Přepsal ho, udělal stručnější (stojí za to si ty texty přečíst), vsadil do něho citace proroků, škrtl všechny právníkové formulace, uvedl statě Božího slova, odvolal se na proroky. Mimo jiné se tam říká, že Izrael se opírá o svobodu, spravedlnost a pokoj dle pohledu proroků, a nabízí všem sousedním státům ruku k pokoji a dobrému susedství. S takovým záměrem byla ta deklarace přečtena. Víte, co se stalo? Izrael rozhodnutí Spojených národů přijal (to, že mají jen úzkou nudličku a velký kus pouště) –

nespokojeni byli Arabové. Jakmile Anglie odjela a Izrael byl bezbranný, vždyť měli jen pár zemědělských usedlostí, Arabové okamžitě po odchodu Angličanů zaútočili. Zaútočili na Jeruzalém, který měl být mezinárodním městem. To Arabové nechtěli připustit. V roce 48 přepadli Jeruzalém a zabrali ho pro sebe. Ve škole jsem se učil, že Izraelci okupovali Jeruzalém. Bylo to naopak. Byli to Arabové, kteří ho protiprávně zabrali. Sovětský svaz byl v té době jediný, kdo dodával Izraeli zbraně a ben Gurion řekl, že kdyby jim Sovětský svaz v té době nedodal zbraně, nemohli se proti Arabům uhájit. Vidíte ty zvraty v dějinách? Za rok, v roce 49, by už Sovětský svaz zbraně nedodával, protože se úplně změnily velmocenské vztahy. Zaujalo mě to, jak velmoci skáčou v rozhodování, světové strategii, a Izrael prochází. Byla to cestička, kdy Bůh jakoby řekl: „Ten lid tady bude.“ Dívejme se na to tak, že zde je určitá Boží řeč i pro moderního člověka. Abychom nebrali Boží slovo na lehkou váhu. Potom bylo ještě několik válek. Kromě té první v roce 48, kdy válčili půl roku o přežití – od jara až do ledna roku 49. Šlo o boj za udržení holého života, přičemž Izrael nejen uhájil tu část původně mu slíbenou, ale získal i větší území. Připomíná mně to dobu Jozue. Když Izrael vcházel do zaslíbené země mohlo se někomu zdát, že jde o dobytvačnou válku, ale když čteme knihu Jozue pečlivě, vidíme, že útočníky byli kananejští. Izrael se jenom bránil a postupoval. Tak mně připadají i ty novodobé dějiny. Arabové útočili. Izrael šel do obrany, a získal větší území. Potom v roce 67 byla velice významná šestidenní válka. Velice živě si pamatuji, jak jsem to den po dni sledoval ve zprávách. Tehdy egyptský prezident Nasir (to byla tehdy Egyptsko-Syrská republika, Izrael byl sevřen z jihu i ze severu) prohlásil, že Izraele smetou do moře. Žádné uznání, třebaže deklarace OSN žádala: „Uznejte právo Izraele na existenci, a Izrael vrátí dobytá území.“ To je ta rezoluce z roku 42 (?), o které se pořád vede řeč. Podmínkou je: Izrael vrátí území, ale vy musíte vrátit právo na svébytnost. A to žádný z těch národů nikdy neudělal. Neuznali Izraeli právo na svébytnost. Nasir říkal: „Smeteme vás do moře.“ Začala sedmidenní válka. Arabové měli obrovskou výzbroj, byli v přesile, měli tisíce tanků. Říká se, že válku začíná ten, kdo první vystřelí. A skutečně vystřelili v té válce

první Izraelci. Jejich stíhačky obletěly přes moře do Egypta, naletěly ze severu, jinak než to Egypt očekával, a podařilo se jim rozbít všechna egyptská letadla ještě na letišti, takže nevzlétla. Tímto manévrem, obchvatem, vlastně byly Egypt a Sýrie bez letecké výzbroje a Izrael vítězně postupoval. V celosvětových hlášeních se co půlden ozývaly nové zprávy. Pokud se zdálo, že přesila Egypta bude mít vrch, tak Sovětský svaz rozhlašoval, že se do toho nikdo nesmí míchat, že si to státy musí vyřídit mezi sebou. Když se ukázalo, že Izrael postupuje, Sovětský svaz okamžitě změnil obsah zpráv, a rozhlas vybízel: „Musíme bojovat za mír, aby se zastavila válka.“ Všechno byly manévry, střídaly se rychle po sobě, vlastně se to hlavní událo během dvou dní, a po sedmi dnech byla válka u konce. Izraelci se zastavili až před Damaškem, na jihu před Káhirou, ale nevešli tam. Tehdy velel Izraeli známý generál Moše Dajan. Další velmi zákeřná válka v roce 73. Ion Kippur je den smíření, den, který navazuje na starozákonní předpis – smíření vin celého Izraele. Přestože nemají chrám a nepřinášejí se oběti, den smíření se nábožensky dodržuje. Je to přísný svátek, nikdo nic nedělá, jen se chodí do synagogy. Egyptští využili čas, kdy izraelští byli naprosto bezbranní a opět zákeřně vtrhli do země. Mezi Sinajským poloostrovem a Egyptem bylo rozmezí, kde na jedné straně měli hlídky Izraelci, na druhé Egyptané. Egyptané do svých pozic přijížděli každý den ráno na nákladních autech, a večer se vraceli. Zpívali si, když jeli na své stanoviště, i když se večer vraceli. Tak tomu bylo i večer před Ion Kippur, opět se zpívalo při návratu domů, jenže na těch egyptských autech se v pátek nevraceli vojáci, ale zpěv se ozýval z magnetofonu. Izraelci se domnívali, že zpívají Egyptané, šli klidně spát, zatím egyptští vojáci vyskočili ze záloh a začala válka, na kterou nikdo nebyl připraven. V Izraeli se svolávali lidé ze synagog, přímo si vytahovali muže do výstroje, a zase to byl boj o přežití, protože vést moderní válku v zemi takových rozměrů, že se dá přejet na kole, se zdá být skoro nemožné. Ale divme se, dějiny pokračují. Četli jsme si: „Všemu se přibližuje konec.“ Konec je v Božích rukách. Jestliže On řekl, že toto město bude jednou postaveno, a už nebude bořeno, tak já tomu věřím. Teď stále ještě na město padají rakety, ale přijde doba, kdy Pán Ježíš přijde jako Král

králů, a město nebude více bořeno. Je tu lid, který nemá nějakou protekci, ale na kterém Bůh ukazuje svou spravedlnost, pravdivost i své soudy. Soudy, kterými prošel Izrael, jsou velice těžké. Pro nás platí, abychom z toho dělali závěr pro svůj život. Bůh říká i mně: „Kdybys mne poslechl, chci změnit to zlé, které na tebe čeká.“ Víte, jak úžasné je Boží jednání s každým z nás? Pán Ježíš přišel, aby to zlé, které jsem si zasloužil, vzal na sebe. Přišel jako Spasitel a Vykupitel pro každého. Bylo by škoda, kdyby tu někdo byl, a v Pána Ježíše jako Spasitele neuvěřil a jemu se neodevzdal. O každém člověku platí: „Já jsem ti to říkal.“ Joakim si mohl říci: „Prvního léta mého kralování jsem to slyšel, neposlechl jsem, a v třetím roce jsem byl už v tom.“ Nevíme, kolik každý z nás máme času pro své rozhodnutí. Jestli jsi to dnes večer slyšel, Bůh se svou nabídkou je laskavý, milostivý, ale také spravedlivý, přísný a pravdivý. S takovým Bohem máme co do činění. Bůh je hodný obdivu pro tu svobodu, prostor, který člověku dává. Je obdivuhodný také pro svou spravedlnost, ze které neucouvne ani za tu cenu, že obětuje sám sebe. Pán Ježíš nesl Boží soud na mém místě. Všechno se učíme ze stránek Božího slova a jsme vděční, že máme možnost takového Pána znát, důvěřovat mu, s ním chodit. Co můžeme z Bible vyčíst, co můžeme pozorovat kolem sebe, z toho je třeba pro sebe vyvodit správné důsledky, které vedou k radostnému konci, k tomu konci, o kterém Pavel řekl: „Já jsem dobrý boj bojoval, a zatím je mi odložena koruna spravedlnosti, kterou mi dá v onen den Pán.“ To je konec radostný, nadějný.

Pán Ježíš jako nejvyšší kněz

Mám zato, že pohled na Pána Ježíše jako nejvyššího kněze nám zůstane nejen v paměti, ale i v srdci. Jsme zvyklí, citujeme a vyznáváme to, ale vždy obdivuji, jak je Boží slovo důkladné. Nejde jen o nějaké pojmenování, ale když Bůh něco říká, tak to má své zdůvodnění, svůj řád, svůj účel i svoji krásu. A tak když jsem se zaposlouchal do citátů, které nám ukazují na Pána Ježíše, proč a jak je nejvyšším knězem, můžeme z toho mít radost, a můžeme a máme tímto způsobem Boží slovo číst a vnímat je. Jsme jím obohaceni, zvláště když jsme při Památce Páně a můžeme Pána Ježíše chválit a jemu děkovat. Máme být bohatí Božím slovem, aby naše modlitby správně vyjádřily celou skutečnost. V oddílu, který probíráme, zůstává vodítkem pohled na Boží slovo, kterým jsme se včera zabývali. Rád bych se k tomu několika větami vrátil. Jak je Boží slovo pro nás důležité, jak my sami nebo druzí lidé s Božím slovem zacházíme, a co Bůh nakonec nechá se svým slovem dělat. Obdivuji Boha, že tak velkoryse dal lidem své slovo. To slovo učiněné tělem, kterým byl Pán Ježíš. Bůh jej lidem DAL, ač věděl, co lidé udělají. Pán Ježíš oznámil: „Syn člověka bude vydán v ruce lidské.“ Proč Bůh dal Pána Ježíše? Proč se Slovo stalo tělem? Aby ho lidé mohli přijmout do svého srdce, aby ho mohli učinit svým Pánem a Králem. Lidé však, místo aby ho přijali do srdce, vzali ho do svých rukou a udělali to, co svými rukama udělat dokážou, jsou-li poddáni nepříteli a hříchu. Bůh Pána Ježíše DAL... vydán bude... obdivuji Boží velkorysost, že dal své slovo, i to psané, lidem do rukou. A my žasneme, co lidé s Božím slovem dokážou udělat. Kolik všelijakých fantazií se vybuduje z Božího slova, kolik různých názorů a učení se podporuje biblickými citáty! A Bůh nikomu nezamkne ústa. To by všemohoucí Bůh mohl, ale nedělá to. Boží slovo je slovem pravdy a života. Jako by se to slovo, tak hodnotné a vzácné, nemohlo pokazit. Zlato zůstává zlatem, i když spadne do bláta, nebo ho někdo roztluče kladivem. Tak chápu Boží slovo a mám vnitřní úzkost, abych s touto vzácnou věcí já sám zacházel patřičně, tak, jak se má. Zadíval jsem se na několik veršů,

kteřé nám ukazují, jak Pán Ježíš sám mluvil o Božím slově a jak se k němu stavěl. Uvedu několik citátů: Matouš, 4 – Když byl Pán Ježíš pokoušen, procházel lidskou zkušeností, pokušením. Opakovaně pokušiteli odpověděl: „Psáno je.“ Takový byl jeho vztah k Božímu slovu. Říká „psáno je“, a cituje přesně. Neměl svitek, aby ho tam rozvinul, přesto citoval přesně. Kolikrát se přistihneme, že citujeme nějaký verš, ale nepřesně. To je zárodek chyby, omylu. Citujme přesně! Druhá věc: nejenom my Boží slovo citujeme, ale i nepřítel je cituje. A to už v první zkušenosti člověka. Ne každý, kdo přijde a cituje mně Boží slovo nebo mně dává nějakou knížečku plnou veršů, dává mně do ruky Boží slovo. Bible má pravdu. I satan používá Boží slovo. My se musíme dívat, rozsuzovat a porozumět, co nám Bůh chce říct. Pán Ježíš potom říká velmi pěknou věc v evangeliu Matouše 21, 42: „Řekl jim Ježíš: „Nikdy-li jste nečetli v Písmích: „Kámen, který zavrhl stavitelé, učiněn je v hlavu úhelní?“ Bůh počítá s tím, že Písmo čteme. Když přišel satan na Pána Ježíše s Božím slovem, Pán mu odpověděl: Ale psáno je ještě něco jiného, než co mi tady povídáš. To je důležitá věc pro mě a pro nás v dnešní době. Když ke mně někdo přichází s nějakou řečí podloženou citáty ze slova Božího, ptám se: Co ještě je v Božím slově o této věci napsáno? Přece o tom musí být napsáno víc, než jen ten vybraný verš? Pán Ježíš odpovídá: Ano, ty mně cituješ Boží slovo, ale ještě je v Písmu napsáno to a to. Slovo Boží nemůže být v rozporu. Vždy si z Božího slova vytřídím řadu veršů, neřadím si je podle své představy, ale tak, abych svůj pohled Božím slovem usměrňoval. Pán Ježíš říká: Cožpak jste nečetli...? Přečetl sis všechno, co je třeba znát? A pokračuje dál, až potom v další kapitole 22. má rozhovor se svými dotazovateli, protivníky: Mt 22, 29. „Odpověděl Ježíš a řekl jim: „Bloudíte, neznajíce písem ani moci Boží.“ A tak, moji milí, verše řadím tak, jak v Božím slově stojí, nic nepřehazuji: „Psáno jest.“ ...Vy jste si nečetli ještě to a to? A za třetí – „bloudíte, neznajíce písem. A nejen to, ale neznajíce písem a *moci Boží*.“ Slovo Boží bez moci nic neznamena. Za slovem Božím stojí Bůh, který je dává. Je krásné, že slovo Boží nám je dané, abychom ho četli a znali, a abychom nebloudili. Lidé chtějí poznat Boží moc. Říkají: „ Je-li Bůh věčný a mocný, tak chci vidět jeho moc, a chci ji vidět dnes, a chci ji

vidět takovou, jak si Boží moc představuji.“ A to, že mají znát Písma a dobře je znát, to zapomenou. Bloudíte. Vy chcete znát Boží moc, ale napřed musíte znát Písma. Já jsem Pánu vděčný, že smím mít obecenství ve shromážděních, kde se klade důraz na Boží slovo, kde se nechtou nějaké výklady, ale Boží slovo, o něm se hovoří a na Boží moc se očekává. Jsou i jiné přístupy - čtou se jen určité verše. Lukáš nám popisuje událost v synagoze, kde dali Pánu Ježíši číst část proroka Izaiáše. „ On vzal ten svitek, přečetl proroctví, které bylo o něm: „Duch Páně nade mnou, protože pomazal mě, kázati evangelium chudým vyslal mne atd.“ ...a zavřel svitek se slovy: „Dnes naplnilo se toto slovo v uších vašich.“ Sama ta událost je podivuhodná. Proč Pán Ježíš zavřel svitek v polovině věty? Mohl číst dál, proroctví tam nekončilo. To proroctví odněkud začíná a někam vede, ale Pán Ježíš přestal číst přesně u toho slova, které se naplnilo „dnes“. Pokračování není zbytečné, ale naplní se až později. Je důležité vědět, co z Božího slova se naplňuje dnes? Abychom nemíchali dohromady to, co bylo, s tím, co bude, a nenařili z toho guláš, což vede ke zmatku a nepochopení. Co se naplnilo dnes? Jeden bratr v Brně při výkladu písma poznamenal: „Z Božího slova nikdy nepřestalo nic platit, Boží slovo se postupně naplňuje.“ Něco se naplnilo dnes a něco se naplní později. Víte, jsou takové otázky, někdo vytáhne desatero...Platí desatero dnes nebo neplatí? Nebo jiné věci. Křest Duchem svatým. Platí? Jsou to nebiblické otázky. Musíme vyčíst, co se už naplnilo, co platí dnes a co bude platit později. Třeba sobota. Když čteme o sobotě, je to adresováno výlučně lidu Izraelskému. Proč se ptát, jestli sobota platí pro mě dnes? Komu byla sobota určena? Přečti si o odpočinutí v listu Židům. Nebo křest Duchem svatým, který byl dán o Letnicích. Pán Ježíš řekl, že se to stane po několika dnech, a stalo se. Přesně určená doba – po několika dnech byl vylit Duch svatý, o němž Pán Ježíš řekl, že až bude oslaven, že dá ... To se stalo, je zbytečné se ptát, jestli to platí nebo neplatí dnes. Je to událost, za niž jsem vděčný, jsem její účastník. Z toho vylití Duha svatého, které se stalo, mám já i Církev užitek. Jsem do těla Kristova zapojen – platí to dnes? Jistě, platí, ale nebude se to opakovat. Stejně bych se mohl ptát: Platí, že Pán Ježíš zemřel na kříži

na Golgatě? Samozřejmě, ale je napsáno: „Jednou za hříchy byl obětován.“ Jsou církve, které si představují, že to, co se stalo jednou, se musí opakovat znovu. A obětují mockrát za týden znovu a znovu. Odpovídá to Božímu slovu? Pán Ježíš byl jednou obětován k zhlazení mnohých lidí hříchů, a po druhé se ukáže... – to se ještě naplní. Z Božího slova nepřestalo nic platit, ale dávejme si pozor, co se už naplnilo, a co platí pro dnes, toho budme poslušni. „Dnes uslyšíš-li jeho hlas, ...“ To není napsáno nevěřícím lidem, to je napsáno mně. Jestli tě Pán dnes někam posílá, do nějaké služby, máš něco udělat dnes, tak mu neříkej: „Třeba zítra bude taky čas“. V listu Židům stojí: dnes uslyšíš-li jeho pokyn, tak to, co se má naplnit, uskutečnit v tvém životě, udělej dnes. Je potom velmi pěkný oddíl, kterým evangelista Lukáš končí. Je důležitý, souvisí s tím, jak Pán Ježíš otevíral a rozebíral Písma – Lukáš 24, 44 – 47.

„A řekl jim: „Tato jsou slova, kteráž jsem mluvil vám ještě bys s vámi: že se musí naplniti všecko, což psáno je v zákoně Mojžíšově a v Prorocích i v Žalmích o mně. Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli Písmům. A řekl jim „Taktéž jest psáno: Tak musil Kristus trpěti a třetího dne z mrtvých vstáti, aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy, počna od Jeruzaléma.“ Jak krásné je Boží slovo!

Pán Ježíš toto říká po svém zmrtvýchvstání. Všechno se muselo naplnit. Takový je postup Božího slova. Nic se neztratí, ani tečka. Pán Ježíš pokračuje: „A otevřel jim mysl, aby rozuměli Písmům.“ Potřebujeme rozumět Božímu slovu? Potřebujeme. Máme ho prožívat, citovat, používat, rozumět mu. Někdo řekne: „Mně stačí, že mám Boží slovo v srdci.“ Víte, kolik je dnes lidí, kteří se spoléhají na nějaká svá vnuknutí, proroctví a jiné? Víte, to jsou rádoby duchovní zkušenosti. Bloudí, neznajíce Písem. Někdo dává přednost tradici. Jsou společnosti, které mají Písmo, ale i tradici. Čtou z ní úseky, a k tomu navíc mají rádi nějaká vnuknutí, zjevení, považují je za lepší, duchovnějši. Ale Pán Ježíš po svém vzkříšení otvírá svým učedníkům Písma a mysl. Potřebuji rozum? Pro Boží věci? Člověk je osobnost, duše, duch, tělo, a Boží slovo do těchto oblastí proniká. Bůh náš rozum a mysl nevyřazuje, jde mu o naše srdce, naše nitro, abychom je

otevřeli Pánu Ježíši Kristu. Písmu musím rozumět myslí. Je napsáno, že „vedeni Duchem Božím mluvili proroci,“ a že výklad prorocství nezáleží na rozumu lidském – to je pravda. Ale Boží slovo nemohu vykládat jak mě napadne. Musím je vnímat svou myslí. A nepřehazovat to, co je na druhé straně, na první stranu, musím u toho zachovat otevřenou mysl, nepřizpůsobovat Boží slovo svým výmyslům. Musím nechat svou mysl Božím slovem upravovat. Proto musí být otevřená v přítomnosti Pána Ježíše. A kdo rozumí Písmům? Přicházím do styku s lidmi, kteří si dělají nárok na výklad Písma, na to, že mu rozumí. V té odpovědnosti stojím i já. Když svému kolegovi vykládám o Pánu Ježíši Kristu, chci mít vnitřní ubezpečení, že mu říkám pravdu. Když se mně pak zeptá: „Ano, ale tam říkají to a to...“, moje odpovědnost je, abych měl vnitřní ujištění, že to, co říkám, je pravda, a musím mít otevřenou mysl. Jsem-li ve shromáždění, musím mít ujištění, že mluvím správně. Pán Ježíš to říká jednoduše: „Tak je psáno, že musel Kristus trpět, třetího dne z mrtvých vstát, aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy počna od Jeruzaléma. Vy jste toho svědkové.“ Už jsem tyto verše četl mnohokrát, ale minulý rok se mně staly velice důležitými. Co my o Pánu Ježíši Kristu vykládáme? Že musel zemřít, to je základní zvěst Božího slova, že vstal z mrtvých, že žije, že pronikl nebesa, a proč to všechno? Aby bylo kázáno co? Pokání a odpuštění hříchů. Slyšeli jste ve shromáždění jiné kázání než toto? Já ne. Je součástí každého shromáždění. Je to zbytečné? Ne, je to základ pro porozumění Písmům. Když ve shromáždění vykládám o těchto čtyřech věcech, jde o základní porozumění Písmu. A nejen že to začnu vykládat, ale u toho i zůstanu a skončím. Někteří bratři mají zato, že mluvit o Pánu Ježíši je sice důležité, ale ještě je třeba k tomu něco přidat, něco navíc. Pak bereme Písmo z druhé strany. Moji milí, jestliže chceme rozumět Písmům a mít otevřenou mysl, musíme vědět, že Pán Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, že se káže v jeho jménu pokání a odpuštění hříchů. Važme si toho, že Boží slovo je nám darované, že je knihou, kterou máme v ruce. Že se Bůh nebál lidem své slovo dát, a že ho smíme užívat. Jde o to, abychom je znali a dobře citovali. Víte, mám to v sobě jako takovou zaraženou třísku. Jistý upřímný bratr řekl, že

když Pán Ježíš je tentýž včera, dnes i na věky, tak všechno, co se dalo tehdy, musí se dít i dnes. Všechno jako dřív, je-li On stejný a nemění se. I dnes se musí dít vše tak, jako kdysi v Efezu...Je toto Boží slovo? Pán Ježíš je pořád stejný, narodil se jako dítě, ale potom dokonalý jsa (není řečeno, že byl učiněn dokonalý, ale JSA), dokonalé Boží dítě, v chrámě ve dvanácti letech dokonalý dvanáctiletý chlapec, a na kříži – dokonalý Spasitel a nejvyšší kněz. Dokonalý, vždycky stejný. Ale v Božím království - vidíme tu různorodost? Buďme za to vděční. Ještě jedna věc. Po jedné službě se ozvala tato námitka ohledně Božího slova: z Božího slova si každý může vyvodit co chce, jakou chce odpověď, takovou najde. Milý bratr vážně poznamenal : Je to jako v lékárně. Tam je celá řada medicín a léků, a může si tam každý přijít a vybrat si, co chce? Kdyby mohl, to by dopadlo! Ale každý tam může dostat medicínu, kterou právě teď pro své zdraví potřebuje. A co by to bylo za lékárnou, kdyby tam byla jen jedna medicína, aby si nikdo nemohl vzít nic jiného. Takové je Boží slovo. Je tam mnoho odpovědí, ale já si vyberu tu, kterou potřebuji, slovo, které mně patří. Které jako dvojsečný meč míří do mne, aby rozdělilo moje názory, nálady, ... takové Boží slovo mně patří. Kdo Boží slovo miluje, je vděčný, že takový dar, takové bohatství, dal Bůh do našich rukou, a kéž my s bázní k Božímu slovu přistupujeme a necháme se jím vést.